

ငှက်တို့၏ငေး

ဝင်းမြိုးမြင့်

BIRDSONG

SEBASTIAN FAULKS

အမှာ စာ

အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စာရေးဆရာ Sebastain Faulks ၏ ပထမကမ္ဘာစစ် နောက်ခံ ဤဝတ္ထုကြီး သည် သမိုင်းအချက်အလက်မှန်များ ပေါ် အခြေပြုထားသော အချစ်နှင့်စစ်ဝတ္ထုဟု ဆိုရုံနှင့် မလုံလောက်ဘဲ စစ်၏ အရှိတရား၊ စစ်အတွက် ပေးဆပ်ရမှု၊ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံတို့ အပြင် လူသား တစ်ဦးကို အဘယ်မျှထိ တန်ဖိုးချနိုင်သနည်း၊ ရုပ်ပိုင်း စိတ်ပိုင်း နှစ်မျိုးစလုံးကို အဘယ်မျှထိ တွင်းဆုံးရောက်အောင် တွန်းပို့နိုင်သနည်းဆိုသည် ကို သူမတူအောင် အားကောင်းသောရှုထောင့်မှ ပြောပြသွားနိုင်သည် ။ ထို့ပြင် စစ်၏ ပင်ကိုဖွယ်တယ်သော သဘောကိုပါ နောက်ဆုံးပိတ် ပြောပြသွားနိုင်သော ဝတ္ထုကြီး ဖြစ်၏။ Faulks ၏ စတုတ္ထမြောက်စာအုပ် ဖြစ်သော၊ စာရေးဆရာ၏ အကောင်းဆုံး လက်ရာဟု လည်း သတ်မှတ်ခံရသော ဤ Birdsong ကို ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၂၀၁၀ ခု အရောက်တွင် စောင်ရေ သုံးသန်းကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည် ။

စာအုပ်၏ ပထမပိုင်းတွင် စစ်မတိုင်မီ အေမီးယန်းမြို့ဆီ ရောက်လာသော အလုပ်သင်လူ ငယ်တစ်ဦး၏ ရမ္မက်နှင့်ဖြစ်ထွေကို ရေးထားပြီး ဒုတိယပိုင်းတွင် ပထမကမ္ဘာစစ်၏ စစ်မျက်နှာပေါ် တင်ပေးလိုက်ခြင်း အားဖြင့် စစ်၏ သက်ရောက်မှုကို စာရေးဆရာက ဤနည်းဖြင့် ပြောပြသွားခြင်း ဖြစ်သည် ။ စာအုပ်၏ ဒုတိယပိုင်းတွင် အဓိကဇာတ်ကောင် St ephen Wraysford နှင့်အပြိုင် Jack Firebrace ၏ ဆန့်ကျင်ဘက် စရိုက်

က သဘောသဘာဝ နှစ်ခုကို ပိုမိုပြတ်သားစေကာ စစ်ကိုလည်း ရုပ်လုံး
ကြွလာစေတော့သည်။ ။

ဝင်းပြုံးမြင့်

အပိုင်း (၁)

ပြင်သစ် (၁၉၁၀)

အေမီးယန်းမြို့ အရှေ့ပိုင်းမှ အထင်ကရ ကိန်းလမ်းမသည် ဆိတ်ငြိမ်ကျယ်ဝန်း၏။ လိုင်လီ နှင့်အာရက်စ်မှ ဝင်လာသော ကုန်တင်လှည်းများ သည် ရွက်ကြွေများ ဖြင့် ပွသယောင်းနေသော၊ လှည်းပန်းတောင်းရာများ ပွထနေသော ကိန်းလမ်းမကို ဖြတ်သန်းစရာမလိုဘဲ စိန့်လူရပ်ကွက်မှ သားရေနယ်ရုံနှင့်စက်ရုံများ ဆီ တိုက်ရိုက်မောင်းဝင်သွားနိုင်သည် ။ လမ်းမ၏ မြို့ဘက်ခြမ်းသည် ခြံမြေဥယျာဉ်များကို ကျောပေးထားသည် ။ မြို့တော်ဆိုင်ရာ တိရိသေချာမှုဖြင့် လူနေအိမ်များသည် ခြံမြေများကို ဝေပုံကျခွဲဝေပိုင်ဆိုင်ထားကြသည် ။

ခြံများ ၏ ထူထူထဲထဲမြက်ခင်းပေါ်တွင် အရိပ်အာဝါသနှင့် ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ပေးစွမ်းသော သစ်အယ်ပင်များ ၊ မိုးမခနှင့် နှင်းပန်းနွယ်သစ်ပင်များ ။ ခြံမြေများ သည် ပစ်ထားသောအသွင်ကို ဆောင်ယူထားသည် ။ ထူပိန်းသော မြက်ပင်များ နှင့် အုံ့ကောင်းလှသော ခြံစည်းရိုးပင်များကြောင့် တော်ရုံရအိုင်လေး၊ မြေကွက်လေးများကို မမြေ

င်သာ။ ဖားဖားဝေနေသော သစ်ကိုင်းများ အောက်ဝယ် မြက်ရိုင်းနှင့် တောရိုင်းပန်းပင်လေးများ သာမက ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် မရောက်မပေါက်သော နေရာများ ပင်ရှိနေသည်။ ။

ခြံမြေများ ၏ နောက်ဘက်တွင် မှ စိန်းမြစ်သည် မြစ်သေးမြစ်မြွှာများ အဖြစ် ဖြာထွက်လာသည်။ ။ လမ်းမ၏ ဟိုမှာ ဘက်တွင် ထိုမြစ်မြွှာများကြောင့် မြေဆီဩဇာကောင်းသော ရေပေါ်ဥယျာဉ်လေးများ အတွဲလိုက်ဖြစ်တည်နေသည်။ ။ တနင်္ဂနွေညနေခင်းများ ဆိုလျှင် ဝမ်းပြားပဲ့ချိတ်များ ဖြင့် မြို့သားများ ရေလမ်းခရီးသွားကြသည်။ ။ မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက်နှင့် စမ်းချောင်းများ တွင် တံငါသည် များ ငါးမျှားတံကိုယ်စီကိုင်ကာ ငါးကြင်းငါးသိုင်းရှာဖွေကြသည်။ ။

လမ်းမကို မျက်နှာမူထားသော အဇိုင်ရီ တို့ ၏ နေအိမ်သည် ခိုင်ခံ့တောင့်တင်းသော ပုံမှန်မျက်နှာစာမျိုးရှိ၍ လူတစ်ယောက်၏ ပိုင်ဆိုင်မှု ဓနကို ဒွိဟဖြစ်စရာ မလိုလောက်အောင်ဖြစ် သည်။ ။ အိမ်၏ ပုံသဏ္ဌာန် စုံခေါင်မိုးအတွက် သင်ပုန်းအုန်ကြွပ်သုံးထားသည်။ ။ ခေါင်မိုးပြတင်းတစ်ခုမှ လမ်းမပေါ် စီးကြည့်နိုင်သည်။ ။ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် ကျောက်တုံးလေသာဆောင် ထင်ထင်ရှားရှား ပါရှိပြီး လေသာဆောင်လက်ရန်းမှ အနီရောင်နွယ်ပင်များ ခေါင်းမိုးတိုင်အောင် တွယ်တက်သွား သည်။ ။ သံပြားအုပ်ထားသော သစ်မာသားအိမ်အဝင် တံခါးမကြီးကား ခန့်ငြားလှ၏။

အိမ်တွင်းဝင်လိုက်လျှင် အိမ်သည် အပြင်မှ မြင်ရသည် ထက် သေးလည်း သေး၊ ကြီးလည်း ကြီးနေသည်။ ။ အိမ်တွင်းဝယ် ကြောက်ဖွယ်လိလိကြီးမားခန့်ငြားသော အခန်းများ မရှိ။ မီးပန်းဆိုင်း များ တွဲခိုနေသော ရွှေချထားသည့် ကပွဲခန်းမ မပါ။ မမျှော်လင့်ဘဲ နေရာလပ်များ စင်္ကြံများ

ကိုသာ တွေ့နေရပြီး အကွေ့တစ်ခုကို ချိုးသည် နှင့် ဥယျာဉ်ထဲဆင်းရန် လှေကားထစ်များကို အသင့်တွေ့ရ တတ်သည် ။
အသေးစားဧည့်ခန်းများကို စာရေးစားပွဲများ ၊ ဂုဏ်ထူးထိုင်းထည်များ ဖြင့် ပြင်ဆင်ပေးထားသည် ။

ဤအိမ်၏ အခန်းနှင့် စင်္ကြံများကို လေးထောင့်ပုံကျောက်တုံးများ ဖြင့် ဘယ်လိုများ အဆင်ပြေပြေတည်ဆောက်ထားသနည်း ဆိုသည် ကို မြင်ကွင်းအလွန်မှ ကြည့်လျှင်ပင် ခက်ခဲနေ သည် ။ တစ်အိမ်လုံး၏ ကြမ်းခင်းသည် ဆန်းပြားသောခြေသံကို ပေးစွမ်းသည် ။ အလုံပိတ်ထောင့်များ ၊ ပဲ့တင်သံများကြောင့် ဤအိမ်သည် ခြေသံရှင်မမြင်ရဘဲ ခြေသံသာကြားရသော အိမ်ကြီးဖြစ် နေလေသည် ။

စတီဖင်ရေးစ်ဖို့ ၏ သံသေတ္တာကို ကြိုတင်ပို့ခိုင်းလိုက်၍ သေတ္တာသည် အိပ်ရာခြေရင်းတွင် အသင့်စောင့်နေသည် ။ စတီဖင်သည် သေတ္တာထဲမှ အပိုပါလာသော ဝတ်စုံကိုထုတ်ပြီး ဧရာမသစ်ထွင်း ဗီရိုကြီးထဲ ချိတ်သည် ။ ပြတင်းအောက်တွင် ကြွေလက်ဆေးဇလုံနှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါလှမ်းသော သစ်သားတန်း။ ပြတင်းပေါက်ကို ခြေဖျားထောက်ကြည့်မှ လမ်းမပေါ်ကိုမြင်ရနိုင်သည် ။ လမ်းဟို ဘက်တွင် မြင်းလှည်းတစ်စီး။ မြင်းသည် သံပရာကိုင်းကို တတိတိလှမ်းကိုက်နေ၍ ကကြိုးများ လှုပ်ယမ်းနေသည် ။

အိပ်ရာ၏ ဒဏ်ခံနိုင်မှုကို စတီဖင်စမ်းသပ်ပြီးမှ အိပ်ရာပေါ် လဲချလိုက်သည် ။ ရိုးစင်းသော် လည်း ဂရုတစိုက် အလှဆင်ထားသောအခန်းလေး။ စားပွဲပေါ်တွင် တောရိုင်းပန်းလေးများ ထိုးထားသော ပန်းအိုးတစ်လုံး။ တံခါးချပ် ဟိုဘက်သည် ဘက်တွင် လမ်းအလှူခင်းပုံ။

နွေဦးဆန်း၏ ညချမ်းမို့ နေလုံးသည် ဘုရားကျောင်းနောက်ဘက်ဆီ

တွင် လေးကန်ဖင့်နဲ့ နေဆဲ။ အိမ်၏ ဝဲယာတွင် မြေလူးငှက်လေးများ ၏ အော်သံ။ စတီဖင်သည် သဘောမျှလောက် ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး မှန်ကလေးထဲကြည့်ကာ နက်မှောင်သောသူ့ဆံပင်များကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်အောင်ဖိပေးသည် ။ သံဘူးထဲ စီးကရက် ခြောက်လိပ်ထည့်ပြီး ဘူးကို ဂျက်ကက်အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်သည် ။ အိတ်ထဲမှ မလိုတော့သော ပစ္စည်းပစ္စယများ ထုတ်သည် ။ ရထားလက်မှတ်၊ အပြာရောင် သားရေဖုံးစာအုပ်၊ မြည့်နေအောင်သွေးထားသော ဓားတစ်ချောင်း။

ညစာစားဖို့ သူ့အောက်ဆင်းလာစဉ် လှေကားနှစ်ခုပေါ်မှ သူ့ခြေသံများကြောင့် သူ့ဘာသာ လန့်သွားသည် ။ မိသားစုအိပ်ခန်းများ ရှိရာ ပထမထပ်သို့ဆင်း၍ ထိုမှ တစ်ဆင့် အောက်ထပ်ခန်းမထဲ သို့ ဆင်းရသည် ။ ဝတ်ထားသော ဂျက်ကက်အင်္ကျီနှင့် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတို့ကြောင့် သူ့အိုက်စပ်နေ သည် ။ လမ်းပျောက်ပြီး သူ့ခဏတော့ ကြောင်ရပ်နေသည် ။ မှန်ကူကွက်လေးခုပါသော ခန်းမအဝင် တံခါးဘယ်ဘက်မှာ ရှိသလဲ သူ မသေချာ။ တံခါးတစ်ခုကို အသာဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ရေနွေးငွေ့ ထောင်းထောင်းထနေသော မီးဖိုခန်းဖြစ်နေသည် ။ မီးဖိုခန်းအလယ်တွင် လင်ပန်းထဲ ပန်းကန်များ ထည့်နေသော အိမ်အကူတစ်ယောက်။

"ကြွပါ မွန်စီယာ၊ ညစာပြင်ပြီးပါပြီ" ဟု အိမ်အကူမလေးက တံခါးဝတွင် သူ့ကိုကျော်ဖြတ်ပြီး ပြောသွားသည် ။

ထမင်းစားခန်းထဲတွင် မိသားစုဝင်များအားလုံး နေရာယူပြီးကြပြီ။ အိမ်ရှင်မ မဒမ်အိုင်ရီ မတ်တတ်ထရပ်ကာ "မွန်စီယာ၊ ဒီမှာ ထိုင်ပါ" ဟု ခေါ်သည် ။

အိမ်ရှင်အိုင်ရီက ဇနီးနှင့် သူ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးရာ "ဇနီး" ဟူသော စ

ကားလုံးမှ လွဲ၍ သူဘာမျှကောင်းကောင်း မကြားလိုက်။ အိမ်ရှင်မ၏ လက်ကို သူဆွဲယူပြီး သွက်သွက်ဦးညွတ်သည်။ စားပွဲတစ်ဖက်မှ ကလေးနှစ်ဦး သူ့ကိုပြူးကြည့်နေကြသည်။

တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးမတစ်ယောက်ကို အိမ်ရှင်မက ညွှန်ပြပြီး "လီစက်" ဟု မိတ်ဆက်ပေးရာ ကလေးမသည် လှောင်ပြုံးပြုံး၍ လက်ကမ်းပေးသည်။

"ဒါကဂရေဂေါ်" ဟု ဆယ်နှစ်အရွယ်ယောက်ျားလေးကို မဒမ်အိုင်ရီ ညွှန်ပြသည်။ ကောင်လေး၏ ခေါင်းသေးသေးလေးသည် စားပွဲအထက်တွင် မြင်မြင်သာသာမရှိ။ ကောင်လေးသည် ခြေထောက်များကို အားကုန်လွှဲယမ်းနေသည်။

အိမ်အကူသည် စတီဗင်၏ ပခုံးနားဆီ ဟင်းရည်ချိုင့်ကို မ၊ပေး၍ ယောက်ချိုဇွန်းကြီးတစ်ဇွန်း အပြည့် စတီဗင်ပန်းကန်ထဲ လောင်းထည့်ပေးသည်။ အချို့ဟင်းရွက်အနံ့များက စတီဗင်နှင့်စိမ်းနေသည်။ စိမ်းမြနေသော ဟင်းရည်သည် အာလူးကြောင့် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ရှိသည်။

အိမ်ရှင်အိုင်ရီသည် စားပြီးပြီမို့ ဓားဖြင့် ကျန်ငွေထည် ခွက်ယောက်များကို အဆက်မပြတ် ခေါက်နေသည်။ စတီဗင်သည် ဟင်းရည်သောက်ရင်း မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။

"အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ" ဟု ကောင်လေးက မေးသည်။

"ဟဲ့၊ ဂရေဂေါ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး" ဟု စတီဗင်က မဒမ်အိုင်ရီကိုပြောပြီး ကောင်လေးအား "နှစ်ဆယ်" ဟု ဖြေပေးလိုက်သည်။

"ဝိုင်သောက်လား" ဟု အိုင်ရီကမေးရင်း စတီဗင်ဖန်ခွက် အထက်

နားတွင် ပုလင်းတစ်လုံး အသင့်ကိုင်ထားသည်။ ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

အိုင်ရီသည် စတီဗင်နှင့် မဒမ်အိုင်ရီအတွက် ပိုင် တစ်ပတ်နှစ်ပတ် ခန့်ထည့်ပေးပြီး ပုလင်း ကို နေရာပြန်ထားသည်။ ။

"ဒီတော့ ... အထည်အလိပ်အကြောင်း မောင်ရင်ဘာတွေ သိထားလဲ
"

အိုင်ရီသည် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိသော်လည်း သည့်ထက်ပိုကြီးနေနိုင်သည်။ ။ အိုင်ရီ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အသက်အရွယ်အလျောက် မာကျောလာခြင်း၊ ပျော့တွဲသွားခြင်းမရှိသော ခန္ဓာကိုယ်အမျိုးအစားဖြစ်သည်။ ။ လျင်သောမျက်စိသည် ရွှင်မြူးရိပ်မရှိဘဲ ပြူးကြောင်နေသည်။ ။

"နည်းနည်းပါးပါးပါ။ ကျွန်တော်အလုပ်ဝင်တာ လေးနှစ်ရှိပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဘဏ္ဍာရေးပိုင်းကို အများ ဆုံးလုပ်ရတာပါ။ ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်က ကျွန်တော့်ကို ကုန်ထုတ်လုပ်မှုအပိုင်းကို နားလည် စေချင်တယ်"

ဟင်းရည်ပန်းကန်ကို အိမ်အကူယူသွားသည်။ ။ ဒေသတွင်း စက်မှုလုပ်ငန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရသော အခက်အခဲများကြောင့် အိမ်ရှင်အိုင်ရီ စတင်ပြောသည်။ ။ မြို့ပေါ်တွင် သူပိုင်စက်ရုံတစ်လုံးရှိပြီး မြို့ပြင်တွင် နောက်တစ်လုံးရှိသည်။ ။

"လုပ်ငန်းစုထဲက လူတွေဟာ ကျုပ်ကိုလုပ်ပိုင်ခွင့်မပေးဘူး။ ကျုပ်တို့က စက်ပစ္စည်းကိုထိ တွေ့ပြီဆိုတော့ သူတို့ အလုပ်ပြုမှာ ကို ညည်းကြတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ စပိန်နဲ့ အင်္ဂလန်ကပြိုင်ဘက် တွေကို မယှဉ်နိုင်ရင် ကျုပ်တို့ သွားပြီ။ မျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူး"

အိမ်အကူသည် အသားလွှာ ယူ လာပြီး မဒမ်အိုင်ရီရှေ့ချပေးသည်။
။ သမီးလီစက်သည် ခေါင်းကိုဆတ်ခနဲပင့်တင်လိုက်၊ တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်နှင့် ကျောင်းမှ ဇာတ်လမ်းများ အကြောင်း စကားကောင်းနေသည်။
မိန်းကလေးများ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆွဲဆိတ်တမ်း ကစားကြပုံအကြောင်း
။ သို့သော်လီစက်၏ ထိုအပြောထဲ ဒုတိယအလွှာပါနေသည်။

ကလေးဆန်သောသဘာဝများကို သူမအနေဖြင့် မမေ့သေးသော်လည်း သူမကိုယ်တိုင် ကတော့ ကြီးပြင်းခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုရင်းဖြစ်သည်။
။ အိုင်ရီကတော့ သမီးကိုရှိသည် ဟု သဘောမထားဘဲ အသီးအရွက်ပန်းကန်ကို ဇနီးထံကမ်းပေးသည်။
။ ပန်းကန်နှုတ်ခမ်းပေါ်ကျန်သော ဟင်းအနှစ်များကို ပေါင်မုန့်နှင့်သုတ်ယူသည်။

မဒမ်အိုင်ရီသည် စတီဖင်နှင့် မျက်လုံးချင်းတည့်တည့် ဆိုင်မကြည့်ရသေး။ စတီဖင်ကလည်း ရှောင်သည်။ အခေါ်ကို စောင့် နေသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။
။ သို့သော် မဒမ်အိုင်ရီ၏ သပြေသီးမှ ညှံ့ရောင် ဆံပင်သည် သူမမျက်နှာကို ပင့်ယူထားသလို စတီဖင်၏ မြင်ကွင်းထဲရှိနေသည်။ မဒမ်အိုင်ရီသည် အဖြူရောင်ဇာအင်္ကျီနှင့် လည်တွင် နီညိုရောင်ကျောက်မျက်ကိုဆင်ယင်ထား၏။

ညစာစားပြီး၍ ပြီးခါနီးတွင် အိမ်ရှေ့တံခါးမှ လူခေါ်ဘဲလံသံ ကြားလိုက်ရပြီး တစ်ဆက်တည်း ခန်းမထဲဝင်လာသည့် ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ယောက်ျားစကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

ယခုမှ ပဲ အိမ်ရှင်အိုင်ရီ ပြုံးဖော်ရသည်။

"ဘေရက်ကြီးကတော့ ခါတိုင်းလိုအချိန်ကိုက်ပဲဟေ့"

အိမ်အကူသည် တံခါးဖွင့်ပေးရင်း "မွန်စီယာနဲ့ မဒမ်ဘေရက်ပါ" ဟုဆိုသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ခိုင်ဖြိုး၍ ဆံပင်များ ဖြူနေသော အသက်ငါးဆယ်နှောင်း
ပိုင်းအရွယ် ဘေရက်သည် အိမ်ရှင်မ မဒမ်အိုင်ရီ၏ လက်ကို ငုံ့၍ နမ်း
ရှုပ်နှုတ်ဆက်သည်။ ဆံပင်များ ခေါင်းထိပ်တွင် စုချည်ထားသော ဘေရ
က်၏ ဇနီးသည် ဘေရက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားချင်း သိပ်မကွာ။ က
လေးများ နှင့်လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး ပါးပြင်ကို မွှေးမွှေးပေးသည်။

"ရီနီ မိတ်ဆက်ပေးတုန်းက မောင်ရင့်နာမည်ကို
မကြားလိုက်ဘူးကွာ" ဟု ဘေရက်က စတီဖင့်ကို ပြောသည်။

စတီဖင့် ကိုယ့်အမည်ကိုယ်ပြောပြပြီးချိန်တွင် ကလေးများ ဝိုင်းမှ ခွာ
သွားကြပြီ။ ကလေးများ နေရာတွင် ဘေရက်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ဝင်ထိုင်သ
ည်။ ဘေရက်တို့ ရောက်လာ၍ အိမ်ရှင်အိုင်ရီ လန်းဆန်းတက်ကြွသွား
ပုံရသည်။

"ဘေရက်ရေ၊ ဒီမှာ ခင်ဗျားအတွက် ဘရန်ဒီ။ အစွဲဘဲလ်၊ ကော်ဖီ ယူ
ခိုင်းပါဦး၊ ကဲ"

ဘေရက်သည် လက်တုတ်တုတ်ကြီးကိုထောင်ပြီး "နေဦး၊ နေဦး၊ ခင်
ဗျားဘာမှ မပြောခင် ကျုပ်မှာ ပြောစရာရှိတယ်။ သတင်း မကောင်းဘူး
ဗျ။ ဆေးဆိုးသမားတွေ မနက်ဖြန်မှာ ဆန္ဒပြကြ မယ်တဲ့ ။ လုပ်ငန်းစုခေါ
င်းဆောင်တွေနဲ့ အလုပ်ရှင်ကိုယ်စားလှယ် ဒီညနေငါးနာရီတုန်းက
တွေ့ကြတယ်။ မနက်ဖြန် ဆန္ဒပြဖို့ ဟာက သူတို့ ချတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်"

အိုင်ရီ ခနဲ့ သည် ။ "စည်းဝေးပွဲကို မနက်ဖြန်လို့ ကျုပ် ထင်တာ"

"ဒီနေ့ပဲ လုပ်ဖြစ်သွားကြတယ်။ ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ် သတင်းဆိုး
တွေ သယ်မလာချင်ပါဘူး ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်မှ ခင်ဗျားသိရရင် ကျ
ုပ်ကို ကျေးဇူးတင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ အနည်းဆုံးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ စက်ရုံကို

ချက်ချင်းမထိနိုင်ဘူးလို့ ယူဆရတာပဲ"

တကယ်တော့ သတင်းကို သယ်လာပေးနိုင်သည့်အတွက် ဘေရက် ဝမ်းသာနေပုံပေါက်ပါ သည်။ အရေးပါသည့်ကိစ္စကို ပြောနိုင်သူအဖြစ် သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် တိတ်တဆိတ် စိတ်ကျေနပ်မှုကို ဖော်ပြထားသည်။ သူ့ဇနီးက သူ့ကို ချစ်ခင်နှစ်လိုစွာကြည့်နေသည်။

အလုပ်သမားအင်အားစုကို အနိုင်ရီ စတင်ဆဲသည်။ စတီဖင်နှင့် အမျိုးသမီးများက တစ်စုံတစ်ရာ မှတ်ချက်ဝင်မချရဲ။ ဘေရက်ကမူ သတင်းကို ပြောပြပြီးသည် နှင့် ထိုကိစ္စအပေါ် တစ်လုံးမှ ဝင်မပြောတော့ချေ။

အနိုင်ရီ အာပေါက်မတတ် ပြောပြီးသွားသည် နှင့် ဘေရက်သည်

"ဒီတော့ ... ဆိုးဆေးသမားတွေ ဆန္ဒပြကြတော့မယ်။ အဲဒါပဲ ... အဲဒါပဲ" ဟု နိဂုံးချုပ်ပေး လိုက်သည်။

"ဒီကို ဘာနဲ့ လာခဲ့လဲ" ဟု ဘေရက်က စတီဖင်ကို မေးသည်။

"ရထားနဲ့ ပါ"

သူ့ကို စကားစဖို့ ခေါ်ပြီဟု ယူဆပြီး စတီဖင်သည် "ခရီးက ဝေးလိုက်တာဗျာ" ဟု ထပ်ဖြည့်သည်။

"အား ... ရထားတွေ ... တကယ်ပါပဲကွာ။ ကျုပ်တို့ က ရထားလမ်း ဆုံ ဖြစ်နေတာ။ ဒီကနေ ပဲရစ္စကို သွားလို့ ရတယ်။ လိုင်လီနဲ့ ဘိုးလုန်းကို သွားလို့ ရတယ်။ ပြောစမ်းပါဦး၊ အင်္ဂလန်မှာ ကော ရထားရှိလား"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဘယ်တုန်းကတည်းက ရှိတာလဲ"

"အင်း ... နှစ်ပေါင်းခုနစ်ဆယ်လောက်တော့ ရှိပြီဗျ"

"မောင်ရင်က အင်္ဂလန်မှာ ပြဿနာရှိတယ်ထင်တယ်"

"ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး"

ဘေရက်သည် ဘရန်ဒီကိုမော့ရင်း ရွှင်မြူးစွာပြုံးသည်။ ပြောနေကြသော စကားခေါင်းစဉ် သည် ဘေရက်အပေါ် မှီနေသည်။ စကားသံအမျိုးမျိုးကိုခေါ်ယူဖို့ ရာ၊ ပြောသွားသမျှအတွက် နိဂုံးချုပ်ပေးဖို့ ရာ ဘေရက် ဒိုင်ခံတာဝန်ယူသည်။

"အင်္ဂလန်မှာ မီးရထားတွေရှိပြီပေါ့။ အင်္ဂလန်မှာ မနက်တိုင်း မနက်တိုင်း အသားစားကြသလား"

"လူများ စုက စားကြပါတယ်" ဟု စတီဗင် ဖြေပေးသည်။

"တွေးကြည့်စမ်းပါဦး၊ မဒမ်အိုင်ရီ။ မနက်တိုင်း မနက်တိုင်း အသားကင်တဲ့ " ဟု ဘေရက်သည် အိမ်ရှင်မကို စကားပြောဖို့ ဖိတ်ခေါ်သည်။

မဒမ်အိုင်ရီသည် စကားပြောမလိုလုပ်ပြီးမှ ပြတင်းဖွင့်ဖို့ လိုသည် ဟု မသဲမကွဲပြောသည်။

"တစ်နေ့နေ့တော့ ကျုပ်တို့ လည်း ဒီလိုဖြစ်လာမှာ ပေါ့နော်၊ ရီနီ" ဟု အိမ်ရှင်အိုင်ရီကို မေးသည်။

"အား ... ကျုပ်ကတော့မထင်ဘူး။ လန်ဒန်က မြူတွေ ဒီရောက်လာမှ ပဲ ခင်ဗျားပြောသလို ဖြစ်တော့မယ်"

"မိုးတွေကော" ဟု ဆိုကာ ဘေရက်ရယ်သည်။ "လန်ဒန်မိုး ဆိုတာ ခြောက်ရက်မှာ ငါးရက် ရွာတာမျိုး"

"ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တုန်းက လန်ဒန်ပဲ ပဲရစ္စထက် မိုးပိုနည်းတယ်တဲ့။ သ

တင်းစာထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရ တယ်ဗျ" ဟု စတီဖင်ပြောသည်။ ။

"ခြောက်ရက်မှာ ငါးရက်တဲ့ "

"ကလေးတွေအဖေက မိုးဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘူး" ဟု ဘေရက်၏ ဇနီးက စတီဖင်ကိုပြောပြ သည် ။

"ဒီနေ့ရော အချိန်တွေဘယ်လိုကုန်ခဲ့သလဲ၊ မဒမ်" ဟု ဘေရက်က အိမ်ရှင်မကို စကားပြော ဖို့ ခေါ်ပြန်သည် ။ သည် တစ်ကြိမ် ဘေရက် အောင်မြင်သွားသည် ။ မဒမ်အနိုင်ရီသည် ယဉ်ကျေးမှုအရ စိတ်ဝင်စားမှုအရ မဟုတ်ဘဲ ဘေရက်ကို တိုက်ရိုက်စကားပြောသည် ။

"ဝယ်ခြမ်းစရာလေးတွေရှိတာနဲ့ ကျွန်မ ဒီမနက် မြို့ထဲ သွားသေးတယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနားကအိမ်လေ၊ ပြတင်းပေါက် ပွင့်နေတယ်သိလား။ အထဲမှာ စန္ဒရားတီးနေတာ" မဒမ်အနိုင်ရီ၏ အသံသည် တိုးတိမ်နေသည် ။ ကြားခဲ့ရသောဂီတသံကို စိကာပတ်ကုံးရှင်းပြသည် ။ "နတ်စ်နည်းပေ မယ့် သိပ်ကောင်းတာပဲ။ တစ်ခါတည်း တံခါးခေါက်ပြီး အိမ်ထဲတောင် ပြေးကြည့်ချင်တာ။ ဒီလို တေးသွားမျိုး ဘယ်သူတီးသလဲ ကြည့်ချင်တာ" ဟု ပြောပြီး နိဂုံးချုပ်သည် ။

ဘေရက်တို့ လင်မယား လန့်သွားသည် ။ သူတို့ မျှော်လင့်ထားသော အကြောင်းအရာမဟုတ် မှန်း သိသာထင်ရှားပါသည် ။ အနိုင်ရီအဖို့ ကတော့ ရိုးနေပြီမို့ "တေးသွားကကော" ဟု ဇနီးကို မေးသည် ။

"ဒါတော့မသိဘူး။ ကျွန်မ တစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူး။ ဘီသိုဗင်လိုလို ရှိပင်လိုလို"

"မမှတ်မိဘူး ဆိုရင်တော့ ဘီသိုဗင်မသေချာဘူး" ဟု ဘေရက် ရဲရင့်စွာပြောသည် ။ "ကျေးလက်တေးထဲကဖြစ်မှာ ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လောင်းရဲ

တယ်"

"ကျေးလက်တေးနဲ့ မတူဘူး" ဟု မဒမ်အနိုင်ရီဆိုသည်။ ။

"ခုတလော မဒမ် ကြားကြားနေတဲ့ ကျေးလက်တေးတွေကို ကျုပ်နား သည်းမခံနိုင်ဘူးဗျာ။ ငယ်တုန်းကတော့ တစ်မျိုးပေါ့။ တကယ်ဗျာ ... ငယ်တုန်းကနဲ့ ဘာမှ ကိုမတူတော့တာ။ ကျုပ်တို့ ခေတ်တုန်းက ဂီတဆရာကြီးတွေရဲ့ သံစဉ်တစ်ခုလောက်နားထောင်ကြည့်။ ဟူးဘတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ရှိပင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဂီတသံဆိုးတာနဲ့ ဆံပင်မွေးထောင်သွားစေရမယ်။ ဂီတရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ဆိုတာဘာ လဲ။ ပုံမှန်အားဖြင့် ကျုပ်တို့ ရင်ထဲမှာ သော့ခတ်သိမ်းထားတဲ့ ခံစားချက်လေးတွေကို လွှတ်ထုတ်ပေး လိုက်ဖို့ပါ။ ဟိုတုန်းက သီချင်းရေးဆရာကြီးတွေဟာ ဒါမျိုးကို လုပ်ပေးနိုင်တယ်။ ဒီကနေ့ ခေတ် သီချင်းရေးဆရာတွေကတော့ လိုင်းတစ်ကြောင်းမှာ နှုတ်စ်လေးခုပါရင်ပြီးရော၊ လမ်းထောင့်မှာ သီချင်းစာရွက်ရောင်းနိုင်ရင် ပြီးရောပဲ"

ဦးခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့် လာပြီး ဘေရက်ကို မျက်လုံးချင်း ဆိုင်ကြည့်သော မဒမ်အနိုင်ရီ၏ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်နေသည်။ ။ ပြုံးနေသော ဘေရက်၏ မျက်နှာသည် ချွေးစို့နေသည်။ ။ ထမင်းစားခန်းထဲ လေငြိမ်သက်လျက်။ သူတို့ နှင့် ညစာတစ်ဝိုင်းတည်း စားနေသော ဤအမျိုးသမီးသည် ဘယ်နှယ်လုပ်များ ကလေးနှစ်ယောက်အမေ ဖြစ်နေရသနည်း။

"ပြတင်းပေါက်ဖွင့်မှ ထင်တယ်နော်" ဟု မဒမ်အနိုင်ရီပြော၍ ထရပ်သည်။ ။ ဝတ်ထားသော စကတ်မှ ပိုးထည်သံထွက်လာသည်။ ။

"ခင်ဗျားကလည်း ဂီတသမားပေါ့၊ ဟုတ်တယ်နော် အနိုင်ရီ။ ကလေးရှိတဲ့ အိမ်မှာ ဂီတရှိတယ် ဆိုတာ ကောင်းတဲ့ ကိစ္စပဲ။ ကျုပ်တို့ ကျုပ်ဇနီး

ကတော့ ကလေးတွေသိချင်းဆိုတာ အားပေးတယ်" ဟု ဘေရက်ဆိုသည် ။

ဘေရက်၏ စကားသံ အလျင်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေသလို စတီဗင်၏ စိတ်အာရုံလည်း မနေမနား ပြေးလွှားနေသည် ။ ထိုလူ့ဂုဏ်ကို မဒမ်အိုင်ရီတိမ်းရှောင်လိုက်ပုံလေးက လှလှပပရှိ သည် ။ ဘေရက်သည် မြို့သေးသေးလေးထဲ လူစွာလုပ်နေသူ မှန်သည် ။ ကိုယ့်မြင်းကိုယ်စိုင်းနည်းလမ်းများကို သူ့ဘာသာသူ အထာကျနေပြီ။

"ညနေပိုင်း ဂီတဖျော်ဖြေပွဲသွားရတာကိုတော့ ကြိုက်တယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ချက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂီတသမားလို့ မပြောရဲဘူးဗျ" ဟု အိုင်ရီတိမ်း တည်တည်တံ့တံ့ဖြေသည် ။

"အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်တာ။ ဂီတဆိုတာ အနုပညာရဲ့ ဒီမိုကရေစီဝါဒ ခံယူထားတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ဗျ။ ဒီအနုပညာအမျိုးအစားကို ဝယ်ယူဖို့ ခင်ဗျားငွေ မလိုအပ်ဘူး။ သင်ကြားဖို့ ပညာရေး မလိုအပ်ဘူး။ ခင်ဗျားလိုအပ်တာကတော့ ဒါပါပဲ" ဟု ဆိုကာ ဘေရက်သည် သူ၏ ပန်းနုရောင် နားရွက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲပြသည် ။ "နား တွေလေ။ ဘုရားသခင် ပေးတဲ့ မွေးရာပါလက်ဆောင်။ ကိုယ့် အကြိုက်အတွက် ရှက်စရာမလိုပါဘူး အိုင်ရီ။ တလွဲကုန်ဆွဲဆည်နေရတာနဲ့ ပဲ အညံ့စား ရသတွေကို ဟုတ်လှချည်ရဲ့ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်"

ဘေရက်သည် ကုလားထိုင်တွင် ကျောမှီထိုင်လိုက်ပြီး ပွင့်သွားသော ပြတင်းဘက် လှည့်ကြည့်သည် ။ သူ့ဟာသအပေါ် သူ့ဘာသာ သဘောကျနေသော ဝီတီလေးကို ပြတင်းမှ ဝင် လာသော လေစိမ်းများကပဲ ဖျက်ဆီးလိုက်သလို။ "ဆောရီး အိုင်ရီ။ ခင်ဗျားကို ကျုပ်စကားဖြတ် မိပြန်ပြီ"

အနိုင်ရီသည် သူ၏ နှင်းဆီသားဆေးတံဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည် ။ ဆေးတံအိုးထဲမှ ဆေးများ ကော်ထုတ်သည် ။ လမ်းကြောင်းရှင်းအောင် တရှူးရှူးမှုတ်ထုတ်သည် ။ စိတ်တိုင်းကျပြီဆိုမှ မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်း ခြစ်လိုက်ကာ ခဏချင်းမှာ ပင် သူ့ ဦးပြည်းပြောင်ပြောင်အနီး ပြာရီငွေတို့ ဝေ့လည်ရစ်သိုင်းနေတော့သည် ။ မိတ်ဆွေကြီးကို စကားမပြန်ခင် ခြံထဲမှာ ငှက်သံလေးများ ကြားလိုက်ရသည် ။

"မျိုးချစ်သီချင်း ဆိုရင်တော့ ကျုပ် တကယ်ကြိုက်တယ်။ ပရပ်ရှားတွေကို တိုက်ဖို့ စစ်တပ်ကြီးချီတက်တဲ့ အခါ ဘင်တီးသံတွေ၊ လူတွေ သံပြိုင်ဆိုကြတာတွေ၊ ဟိုတုန်းကတော့ တကယ်ပဲဗျာ"

"ဒါ ဥပမာပေါ့ဗျာ။ ဂီတကို ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူးရှိအောင် လုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ ဥပမာ။ စစ်သားတွေကို ရဲစိတ်ရဲမာန်သွင်းပေးဖို့ သုံးနိုင်တယ်။ တခြားဘယ်အနုပညာသမားမဆို လက်တွေ့ အသုံးချပြီး ဆိုရင် အနုပညာရဲ့ မရှိမဖြစ် သန့်စင်မှု ဆုံးရှုံးသွားတာချည်းပဲ။ ကျုပ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး လားဗျ။ မဒမ်အနိုင်ရီ"

"ဟုတ်တာပေါ့ရှင်၊ မွန်စီယာရေးစ်ဖို့ ကော ဘယ်လိုထင်ပါသလဲ"

သူ့ကိုမေးနေပြီမို့ စတီဗင်လန့်ပြီး မဒမ်အနိုင်ရီကို ကြည့်လိုက်ရာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မဒမ်အနိုင်ရီ၏ မျက်လုံးများ သူ့ကိုကြည့်နေမှန်း တွေ့လိုက်ရ၏။

"ကျွန်တော့်မှာ ဘာသဘောထားမှ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ထင်တာက ဘယ်သီချင်း မဆို ရင်ထဲမှာ ခံစားလိုက်ရတယ်ဆိုရင် တန်ဖိုးထားရမှာ ပါပဲ"

ဘေရက်သည် ရုတ်တရက် လက်ဆန့်ထုတ်ပြီး "ဘရန်ဒီ နည်းနည်း လောက်ပေးပါဦး အနိုင်ရီ။ ကျေးဇူးဗျာ၊ ကဲ ကဲ၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ မေ

တ္တာရှိလာအောင် ကျုပ် စွန့်စားခန်းလေး ထုတ်လိုက်ဦးမယ်"

ဘေရက်၏ ဇနီး အားရပါးရရယ်သည်။

"ခုချိန်ကစပြီး ကျုပ် သီချင်းဆိုပြပါတော့မယ်။ ကျုပ်ကို ဘယ်လိုမှ တားလို့ မရတော့ဘူးဗျ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ခေတ်စားခဲ့တဲ့ သီချင်းလေး ကို ဆိုပြမှာ။ ဒီသီချင်းဟာ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ ဒါတော့ ကျုပ် အာမခံတယ်"

သီချင်းဆိုမည်ဟု ကြေညာပြီးသည် နှင့် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဆိုချသွား ၍ နားထောင်သူများ အံ့ဩသွားရသည်။ စောစောတုန်းကတင် ပုံမှန်စ ကားဝိုင်းလေးလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ခုတော့လည်း ဘေရက်၏ ထောင်ချောက်ထဲ အဖမ်းခံလိုက်ရသော ပရိသတ်ဖြစ်နေရပြီး။ ဘေရက်ကတော့ ကိုယ်ကြီးကိုင်းကာ စားပွဲပေါ် တံထောင်ထောက်၍ ဘယ်သံဩကြီးဖြင့် သီချင်းဟစ်နေသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မဒမ်အိုင်ရီကို မျက်လုံးမခွာတမ်း ကြည့်၍ သီချင်းဆိုသည်။ မဒမ်အိုင်ရီသည် ကြာကြာမျက်လုံးချင်းမဆိုင်နိုင်၍ ရှေ့မှ ပန်းကန်ပြားပေါ် အကြည့်ပို့ထားကာ အနေရအထိုင်ရခက်နေသည်။ ဘေရက်ကတော့ နည်းနည်းမှ လျှော့မပေး။ အိမ်ရှင်အိုင်ရီ ဆေးတံဖြင့် အလုပ်များ နေသည်။ စတီဖင်ကတော့ ဘေရက်၏ ခေါင်းပေါ်မှ နံရံကို ကသိုဏ်းရှုနေရသည်။ အိမ်ရှင်မကို တေးလက်ဆောင်ပေးနေသော ဘေရက်အတွက် သူ့ဇနီးက ဂုဏ်ယူစွာပြုံးပြုံးကြီးကြည့်နေသည်။ အိမ်ရှင်မ မဒမ်အိုင်ရီသည် ကုလားထိုင်ပေါ် ဂနာမငြိမ်။ အဆိုတော်၏ မမှီတ်မသုန်မျက်လုံးအောက် ဝယ် မျက်နှာပူနေရသည်။

သီချင်း၏ နားကြောစမ့်လောက်စရာနေရာတွင် ဘေရက်သည် ဦးခေါင်းကြီးကို လှည့်ကာ လှည့်ကာ ဆိုတိုင်း လည်ပင်းမှ အရေပြားပျော့

တွဲတွဲသည် တုန်အိလှုပ်နဲ့နေသည် ။ လူ့ဘဝ၏ ထွေပြားနေသောအချိန်
ကာလများ အကြောင်း စပ်ဆိုထားသောသေး၏ သံပြိုင်ပိုဒ်မှာ
"ဟိုတုန်းက တော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် x x x သစ်ရွက်များ စိမ်းမြလို့ ရ
ယ် x x x"

ထပ်ကျော့ပုဒ်များ ၏ အဆုံးတွင် ဘေရက်သည် ပြဇာတ်ဆန်ဆန်အ
သံကို ရုတ်ခြည်းရပ်ပစ် လိုက်၍ စတီဗင်သည် သီချင်းပြီးသွားပြီလားဟု
အဆိုတော်ဘေရက်ကို တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရသည် ။ ပူအိုက်
နေသာ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် တစ်ခဏတော့ လုံးဝငြိမ်သက်သွားပြီး အ
သက်ရှူသံပြင်းပြင်းနှင့်အတူ နောက်ထပ်တေးတစ်ပုဒ်ကို ကြားရပြန်သ
ည် ။

သီချင်းဆိုနေစဉ် ဘေရက်၏ ဦးခေါင်း ယိမ်းနဲ့နေသည် ။ သီချင်းကို
ပြန်နွေးလိုက်တိုင်း သူ့အသံကျယ်ထွက်လာသည် ။ မျက်ထောင့်နီနီ မျက်
လုံးများကမူ မဒမ်အိုင်ရီပေါ်မှ မခွာ။ ဦးခေါင်းသည် အကြည့်ဝင်ရုံးပေါ်
၌ သာ လည်ပတ်နိုင်သလိုဖြစ်သည် ။ မဒမ်အိုင်ရီသည် မိမိကိုယ်ကို စိ
တ်အေးလက်အေး ငြိမ်သက်နေနိုင်အောင် အားထုတ်သည် ။ သူမ၏ ခ
န္ဓာကိုယ်က တောင့်နေသည် ။

"လှေကလေး x x x အဝေးဆီ x x x"

ဆိုတုန်းကလို ရပ်တော့လည်း ပြုန်းစားဒိုင်းစားကြီး သီချင်းရပ်သွား
သည် ။ "ကဲ၊ ကျုပ် မပြောဘူးလား။ ကျုပ်ကတော့ ရူးကြောင်ကြောင်နဲ့ "

ထိုအပြောကို လူတိုင်းကန့်ကွက်ကြသည် ။ ဆန့်ကျင်ဘက် အားဖြင့်
ထိုသီချင်းသည် သာလွန် ကောင်းမွန်နေသည် ။

"ကလေးတွေအဖေက အသံသိပ်ကောင်းတာပဲ" ဟု
မဒမ်ဘေရက်ပြောသည် ။ ချစ်လင်အတွက် ဂုဏ်ယူစွာ မျက်နှာသွေးရော

င်လွမ်းနေသည်။ ။

မဒမ်အိုင်ရီ၏ မျက်နှာလည်း ထိုအတိုင်း။ သို့သော် သဘောချင်းက တော့ ကွာသည်။ ။ အိုင်ရီသည် တလွဲရွှင်ပျနေသည်။ ။ လုံးလုံးမရှက်တတ်သူကား ဘေရက်။ ။ ချွေးပေါက်တစ်လုံး ကော်လာကြားထဲ လိမ့်ဆင်းသွားသည် ကို စတီဖင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ။

"ကဲဗျာ၊ အိုင်ရီ။ ဖဲကလေးဘာလေး ချကြရအောင်။ ဘယ်လိုသဘောရလဲ"

"ရီနီ၊ ခဏနော်။ ကျွန်မ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေလို့ ။ အိပ်ရာထဲ သွားလွဲမှ ကောင်းမယ်ထင် တယ်။ ကျွန်မနေရာမှာ မွန်စီယာရေးစ်ဖို့ ဝင်ကစားပါလိမ့်မယ်"

မဒမ်အိုင်ရီ ထိုင်ရာမှ ထတော့ စတီဖင် မတ်တတ်ထရပ်သည်။ ။ ဘေရက်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ပျာပျာသလဲမေးမြန်းကြသော်လည်း မဒမ်အိုင်ရီသည် အပြုံးလေးဖြင့် လက်ဝါးကာပြပြီး နေကောင်း ပါကြောင်း အာမာန္တခံသွားသည်။ ။ ဘေရက်သည် မဒမ်အိုင်ရီ၏ လက်ကိုငုံနမ်းသည်။ ။ ဘေရက်၏ ဇနီးသည် ပါးပြင်ကို နမ်းရှုပ်နှုတ်ဆက်သည်။ ။ တံခါးဆီ လှည့်အထွက်တွင် မဒမ်အိုင်ရီ၏ နဖူးပေါ်မှ မှဲ့ခြောက်အချို့ကို စတီဖင်တွေ့လိုက်ရသည်။ ။ မြင့်မားခန့်ညားသော အရပ်အမောင်းပေါ်မှ သပြေသီး မှ ညှို့အရောင်စကတ်ရှည်သည် ခန်းမကြမ်းပြင်ပေါ် ဒရွတ်ဆွဲတွဲပါသွားသည်။ ။

"ဧည့်ခန်းထဲ သွားကြရအောင်ဗျာ။ မောင်ရင်ကော ဖဲဝင်ကစားမယ်နော်" ဟု အိုင်ရီ ဖိတ်ခေါ်သည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့"

သဘောတူညီသည့်ပုံပေါက်အောင် စတီဖင် ညှစ်ပြီးသည်။ ။

ဖဲဝိုင်းတွင် ထိုင်မိကြပြီး မဒမ်ဘေရက် စကားစသည် ။ "မဒမ်အနိုင် ရှိ သနားပါတယ်ရှင်။ အအေးများ မိသွားသလား"

"မမိဘူး။ မမိဘူး။ သူက ဒီလိုပဲဗျ။ ဘာမှ တွေးပူမနေပါနဲ့ " ဟု အနိုင် ရှိ ဖြေပေးသည်။ ။

"တော်တော်နုနယ်တာပဲကိုး။ အနိုင်ရီ ... ခင်ဗျားဖဲဝေဗျာ" ဟု ဘေရက် ဆိုသည်။ ။

"ကျုပ်ဇနီးမှာ အဖျားမရှိတာ သေချာပါတယ်ဗျာ။ သူက နဂိုကတည်းက စိတ်ပင်ပန်းတတ် တဲ့ လူစားမျိုးဆိုတော့ ခေါင်းကိုက်တတ်တယ်။ ဟိုဟာဒီဟာ စုံစီနဖာ အကုန်ဖြစ်တယ်။ တကယ်တော့ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့အကြောင်း ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိတယ်။ သူ့အထာလေးတွေကို ကျင့်သားရအောင် ကျုပ်ဒီလိုပဲ သင်ကြားထားရတာပေါ့"

တအစ်အစ်ရယ်နေသော ဘေရက်ကို ကြံရာပါအဖော်ညှိသော အကြည့်တစ်ချက်လှမ်းကြည့် လိုက်ပြီးမှ "ခင်ဗျားကတော့ ကံကောင်းတာပဲဗျာ။ ကျန်းကျန်းမာမာ သန်သန်စွမ်းစွမ်းကြီးကို ရထားတာကိုး" ဟု ဆိုသည်။ ။

"မဒမ်အနိုင်ရီက အမြဲလိုလိုခေါင်းကိုက်တတ်သလား"ဟု မဒမ်ဘေရက်မေးပြန်သည်။ ။

အနိုင်ရီ၏ နှုတ်ခမ်းများ ခပ်ပါးပါးပြီးသည်။ ။ "ဒါဟာ လူတစ်ယောက် ဈေးနည်းနည်းတင်တာကို ပြောတာဗျ။ မောင်ရင် ... မောင်ရင်အလှည့်"

"ခင်ဗျာ" စတီဖင် ကိုယ့်ဖဲကိုယ်ငုံ့ကြည့်ရသည်။ ။ "ဆောရီး၊ ကျွန်

တော် အာရုံစိုက်လိုက်မိဘူး။"

အနိုင်ရီ၏ အပြုံးပါးပါးကို ငေးမောတွေးတောနေသော သူ့အပြစ်ပင် ။
ဖဲချပ်များ ဖြန့်ခင်းစဉ် ဘောရက်သည် ဆန္ဒပြပွဲအကြောင်း အနိုင်ရီကိုပြောသည် ။ စတီဗင်သည် ကစားပွဲပေါ်အာရုံစိုက်နိုင် အောင် အားထုတ်သည် ။ မဒမ်ဘောရက်ကမူ သူ့ဘက်က အာရုံစိုက်ပေးမှုအပေါ် ကို ဥပေက္ခာပြုထား သည် ။ သူမ၏ ချစ်လင်က သူမကို ညွှန်းလိုက်တိုင်း မျက်နှာဝင်းသွားတတ်သည် ။

"ဆန္ဒပြတဲ့ လူတွေ ... သူတို့လိုအပ်နေတာက ဘာလဲဆိုတော့ သူတို့ ဖြီးလုံးလှန့်လုံးတွေကို ယုံပေးမယ့်လူ။ လက်တစ်ဆုပ်စာလူ အလေအလွင့်တွေက ခပ်ရိုင်းရိုင်းတောင်းဆိုတော့မယ်။ သူတို့ ကြောင့် ကျုပ်စီးပွားရေး ရပ်တန့်သွားမယ့်ကိစ္စ ကျုပ်ဘာမှ မပြင်ဆင်ရသေးဘူး။ ဒီလိုလူတွေကို ကြိုကြိုခံပြီး တစ်အုပ်လုံးကို အလုပ်ထုတ်ပစ်ဖို့ တချို့အလုပ်ရှင်တွေအတွက် အင်အားလိုတယ်" ဟု အနိုင်ရီဆိုသည် ။

"ဒါဆိုရင် ပေါက်ကွဲသွားမှာ ပေါ့ဗျာ။ လူအုပ်က သောင်းကျန်းတော့မယ်" ဟု ဘောရက် ပြောသည် ။

"သူတို့ ဗိုက်ထဲအစာမရှိဘဲနဲ့ တော့ သောင်းကျန်းလို့ ဘယ်ရမလဲ"

"ရီနီ၊ ခင်ဗျားလို မြို့ရဲ့ ကောင်စီဝင်လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလုပ်ရပ်ဟာ ပညာပါရဲ့ လား ကျုပ် သေချာမသိဘူး။ ဒီလို သိက္ခာကျတဲ့ ကိစ္စမျိုးမှာ ဝင်ပါတာကို ပြောတာ"

ဖဲထုပ်ယူပြီး ကုလားဖန်ထိုးနေသော ဘောရက်၏ လက်တုတ်တုတ်ကြီးများ ဖဲကိုင်ကျွမ်းလှ သည် ။ ဖဲဝေပြီးလျှင် ဆေးပြင်းလိပ်မီးညှိကာ ကုလားထိုင်ပေါ်ကျောမှီထိုင်ချသည် ။ အပေါ်ရုံအင်္ကျီကို သူဝမ်းဗိုက်ပေါ် စမတ်ကျကျ ဆွဲစေ့ထားသည် ။

အိမ်အကူဝင် လာပြီး ဘာလိုအပ်သေးလဲ မေးသည်။ စတီဖင်နည်းနည်းတော့ သမ်းဝေမိသည်။ ခရီးထွက်လာခဲ့သည် မှာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ စောစောက အိပ်ခန်းသန့်သန့်လေးကို သူ အာရုံညွတ်နေသည်။ ကော်တင်ထားသော အိပ်ရာခင်းများ ၊ လမ်းမ မြင်ကွင်း။

"ရပြီ၊ ကျေးဇူးပဲ။ လမ်းကြိုရင် မဒမ်အိုင်ရီကိုသာ ဝင်ပြောလိုက်စမ်းပါ။ တော်တော်ကြာရင် ငါ လာကြည့်မယ်လို့ "

ဘေရက်နှင့်အိုင်ရီတို့ ၏ ကြံရာပါ အဖော်ညှိသောအကြည့်ကို စတီဖင် ဖမ်းမိသလိုရှိသည်။ သို့သော် ဘေရက်မျက်နှာကို စတီဖင် လှမ်းကြည့်သော် ဘေရက်သည် သူ့လက်ထဲဖြန့်ကိုင်ထားသော ဖဲချပ်များ ထဲအာရုံနစ်နေသည်။

ဖဲဝိုင်းအပြီးတွင် စတီဖင်သည် ဧည့်သည် များအားနှုတ်ဆက်သည်။ ပေါ်တီကိုအလင်းရောင် အောက်မှ ဧည့်သည် နှင့်အိမ်ရှင်ကို စတီဖင်သည် ပြတင်းဝတွင် မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေသည်။ ဘေရက် သည် ထိပ်ချွန်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းသည်။ သူ့ကြည့်ရသည် မှာ ဇာတ်ရုံမှ အိမ်ပြန်သော မျူးမတ်တစ် ယောက်လိုလို ဘာလိုလိုလ။ အပေါ်ဝတ်ရုံကိုခြုံပြီး ခင်ပွန်းကို လက်တွဲလိုက်သော မဒမ်ဘေရက် သည် မျက်နှာဝင်းနေသည်။ အိုင်ရီသည် ခါးကိုင်းပြီး အူယားဖားယား အရေးတကြီး တီးတိုးစကား တစ်ခွန်း မှာ သည်။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးဖွားလေးများ စတင်ခုန်ဆင်းလာသည်။ ပလိန်းပင်များ ပေါ် မိုးပေါက်များ တဖောက်ဖောက်ကျလာသည်။ ဧည့်ခန်းမှန်ပြတင်းသည် ပြောင်တောက် လာပြီးမှ ရေပေါက်လေးများ အဖြစ် စုစည်းပြီး ပြတင်းမှန်ပေါ်လိမ့်ဆင်းသွားသည်။ ထွက်ခွာသွားသောဧည့်သည် များကို ရပ်ကြည့် နေသည့် စတီဖင်၏ ဖြူရော်ရော်မျက်

နာ ... ထိုမျက်နှာသည် လူအတော်များများက သတိထားဆက်ဆံသည့် မျက်နှာဖြစ်သည်။ ။ မျက်နှာ၏ မတင်မကျ အမူအယာကို လူများ စုက စိတ်မချကြ။ လက်များ အိတ်ထဲထည့်ထားသော ရှည်သွယ်သွယ်သဏ္ဌာန်၊ စိတ်ရှည်ခွဲသန်သော မျက်လုံးများ ၊ ခန္ဓာကိုယ်ကမူ ငယ်ရွယ်နုပျိုမှုကို လျစ်လျူရှုထားသည်။ ။

အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်နေသာ စတီဖင်သည် ည၏ အသံများကို နားစွင့်နေသည်။ ။ အိမ်နောက်ဖက်မှ နံရံကို တဘန်းဘန်း ရိုက်နေသော အသံသည် ပတ္တာမှ တန်းလန်းပြုတ်ထွက်နေသော လေကာချပ်ပြား၏ အသံ။ တောထနေသောဥယျာဉ်ထဲမှ ဇီးကွက်အော်သံနှင့် ရေပိုက်များ ထဲမှ မူမမှန် ရေတိုးသံကိုလည်း ကြားရသည်။ ။

ပြတင်းဘေးမှ စာရေးစားပွဲတွင် စတီဖင်ထိုင်ချပြီး လိုင်းထူထူပါသော မှတ်စုစာအုပ် ထုတ် သည်။ ။ ရက်စွဲထိုးထားသော စာပုဒ်များ စာအုပ်တစ်ဝက်ကျိုးနေပြီ။ ယခုမှတ်စုစာအုပ်ကို သူသုံးသည် မှာ ငါးနှစ်ရှိပြီ။ မှတ်စုစာအုပ်သုံးရန် သဒ္ဒါကျောင်းမှ ဆရာကြီးတစ်ဦး အကြံပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဂရိ စာပေနှင့် လက်တင်စာပေများ သင်ကြားခဲ့ရစဉ်က ထိုစာပေများကို သူ အလိုမရှိ။ သို့သော် ဝေါဟာရများကို သူက အခြေခံလျှို့ဝှက်သင်္ကေတများ အဖြစ် သုံးစွဲခဲ့သည်။ ။ သူရေးထားသောကိစ္စကို လူသိမခံ ချင်ပါက ကျား-မလိင်ပြောင်းပြီး သူတို့၏ လုပ်ရပ်၊ အပြုအမူများကို ရေးသွင်းသည်။ ။ ဤနည်းဖြင့် စာအုပ်ကို သူစိမ်းများ မတော်တဆဖတ်မိပါက ဘာမျှ သိလိုက်မည် မဟုတ်။

စာရေးရင်း သူ ခပ်သာသာရယ်မောနေမိသည်။ ။ သူ၏ ပင်ကို သဘာဝဖြစ်သော ပွင့်လင်းမှုနှင့် စိတ်ဆတ်မှုကို ကျော်လွှားနိုင်ရန် လျှို့ဝှက်ခြင်းဆိုသည့် ခံစားချက်ကို သူတမင်မွေးမြူထားသည်။ ။ သူ အ

သက်ဆယ်နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ခန့်က တရားမှု မတရားမှုတို့ အပေါ် ဟန်ဆောင်ကင်းသည် ။ စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ လုပ်တတ်လွန်း၍ သူ့ဆရာများက သူ့ကို စိတ်ပျက်ကြသည် ။ နောက်ပိုင်းမှ တည်ငြိမ်အောင် မိမိ၏ တုံ့ပြန်ချက်ကို မိမိဘာသာ သိပ်မယုံမိအောင်၊ စောင့်ဆိုင်းတတ်ဖို့ ၊ သတိရှိဖို့ ၊ သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကြိုးစားခဲ့ရသည် ။

အင်္ကျီလက်ခေါက်ကြယ်သီး ဖြုတ်ပြီး မျက်နှာကိုလက်ဝါးထဲ ထည့်ကာ ရှေ့မှ နံရံလွတ်ကို သူ အငူသားကြည့်နေသည် ။ ထိုစဉ် အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရသည် ။ လေကာချပ်ပြား၏ အသံမဟုတ်။ ရေသံလည်း မဟုတ်။ သည် အသံက ပိုစူးရှသည် ။ လူသားဆန်သည် ။ အသံထပ်ပေါ်လာပြန်ရာ စတီဖင်သည် တံခါးဖွင့်ပြီး အခန်းပြင်ထွက်ကြည့်သည် ။ အသံသည် အမျိုးသမီးအသံ ဖြစ်ကြောင်း သူ သေချာနီးပါး ပြောနိုင်သည် ။

သူ ရှုးဖိနပ်ချွတ်ပြီး အခန်းထဲမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်ကာ လှေကားအတိုင်းဆင်းလာသည် ။ တစ်အိမ်လုံး မှောင်အတိ။ အိမ်ရှင်အိုင်ရီ သူ့အိပ်ခန်းဆီပြန်စဉ် လမ်းတစ်လျှောက် မီးပိတ်သွားပုံရ သည် ။ စတီဖင်သည် ခြေအိတ်စွပ်ခြေထောက်အောက်မှ သစ်သားလှေကားဆံ၏ အထိအတွေ့ကို သိနေသည် ။ လက်များက လှေကားလက်ရန်းကို စမ်း၍ သူ လှေကားဆင်းသည် ။ သူ ကြောက်မနေ။

ပထမထပ် လှေကားရင်းရောက်သော် သူ တို့နေသည် ။ အိမ်၏ ပမာဏနှင့် အသံလာရာလမ်းကို သူ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိနေပြီ။ လှေကားရင်းမှ စကြိုသည် သုံးလမ်း ခွဲထွက်သွားသည် ။ တစ်လမ်းသည် အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ဦးတည်သည် ။ ကျန်နှစ်လမ်းသည် အိမ်၏ အလျားအတိုင်း ဆန့်ထွက်သွားသည် ။ မိသားစုဝင်အားလုံးနှင့်အစေခံများ ဤပထမထပ်တွင်

နေသည် ။ ရေချိုးခန်း၊ အဝတ်လျှော်ခန်း၊ စတိုခန်း ဤအထပ်တွင် ဘာဆိုဘာမှ မရှိ။ ထမင်းချက်၏ အိပ်ခန်းကို သူ အမှတ် တမဲ့သွားကြည့်၍ ရသည် ။ တရုတ်လက်ရာများ ၊ လူဝီ ၁၆ ပိုးထည်များ ဖြင့် အလှဆင်ထားသော အပေါ်ထပ်ခေည့်ခန်းများကို သူ သွားကြည့်၍ ရသည် ။

သူ နားကို တအားစွင့်ထား၍ ခဏတော့ အသက်ရှူရပ်နေသည် ။ စောစောကအသံနှင့်မတူ သော အသံထွက်လာသည် ။ အမျိုးသမီးအသံ ဟု တပ်အပ်မပြောနိုင်သော်လည်း တိုးတက်သောအသံက ရှိုက်သံလိုလို။ ပိုမာသောအသံက ခြား၍ ခြား၍ ခပ်ပြတ်ပြတ် ထွက်လာနေသည် ။ သူ ရှေ့ဆက် သွား၍ ကောင်းပါ့မလား တွေဝေလာသည် ။ တစ်ခုခုမှားနေပြီ ဟု သူ သေသေချာချာယုံကြည်၍ သူ့အခန်းကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထားရစ်ခဲ့သည် ။ ခုတော့လည်း သူတစ်ပါးမိသားစု၏ ကိုယ်ရေးကိုယ် တာကိစ္စထဲ ကျူးကျော်နေမိပြီ ထင်သည် ။ သို့သော် သူ တွေဝေ မနေအား။ ထွက်ပေါ်နေသော အသံသည် မူမှန်သံမဟုတ်။

ညာဘက်ကို ချိုးပြီး သတိကြီးစွာထား၍ သူချွတ်နင်းလာသည် ။ မျက်လုံးများ ခိုက်မိမည်စိုး၍ လက်မောင်းတစ်ဖက်ဖြင့် မျက်လုံးကာသည် ။ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် နံရံကို စမ်းပြီးရွေ့သည် ။ စကြို လမ်းဆုံကို ရောက်လာ၍ ဘယ်ဖက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တံခါးအောက်ခြေမှ အလင်းတန်းကို မြင်ရသည် ။

ထိုတံခါးနားကို ဘယ်လောက်ထိ နီးအောင် ချဉ်းကပ်နိုင်မလဲ သူတွက်ချက်သည် ။ အခန်းထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် ထွက်လာလျှင် ရှောင်နိုင်အောင် စကြိုအချိုးတစ်ခုခုနှင့် နီးနီးနေချင်သည် ။ သူစွန့်စားရဲသလောက် နောက်ထပ်ခြေလှမ်း ခုနစ်လှမ်း ရှစ်လှမ်းခန့် လှမ်းသည် ။ အသံတစ်သံမျှ လွတ်မထွက်စေလို၍ အသက်အောင့်၍ နားစွင့်သည် ။

အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ အသံသည် တိုးတိုးမှန်မှန် ပေါ်ထွက်နေသော်လည်း အရေးတကြီး ဖြစ် နေသည် ။ ထိုအမျိုးသမီးတောင်းပန်နေခြင်း ဖြစ်၏။ အရေးပေါ် အခြေအနေမျိုးအတွက် အသံကို တမင်လျှော့ချထား၍ စကားလုံးများ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရ။ "ရီနီ" ဆိုသောစကားကို စတီဖင် ကောင်းကောင်း ကြားသည် ။ "တောင်းပန်ပါတယ်" နှင့် "ကလေးတွေ" ဆိုသောစကားလုံးများကို စတီဖင် ဖမ်းမိလိုက်သည် ။ ရေးရေးကလေးကြားရသည့်တိုင် အသံပိုင်ရှင်သည် မဒမ်အိုင်ရီ၏ အသံ ဖြစ်မှန်း သူ မှတ်မိသည် ။ ထိုအသံကို ကြားဖြတ်၍ ပြောသော လေးပင်သောအသံကိုလည်း သူ ယခင်က ကြားထားဖူးသည် ။

စကြိုအတိုင်း သူရှေ့ဆက်တိုးနေမိသည် ။ တံခါးဝ ရောက်ခါနီး ခြေတစ်လှမ်း နှစ်လှမ်းအလိုတွင် သူ၏ ဇေဝဇေဝါ ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ရသည် ။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ယောက်ျားတစ်ဦး၏ အသံ လွင့်လာသည် ။ တစ်လုံးတည်းသော စကားကို ထပ်ကာထပ်ကာ ဆိုရင်း ရှိုက်သံအဖြစ် ပြောင်းလဲ သွားသောအသံ။ ထို့နောက် ခြေသံ။

စကြိုအမျိုးကို အကွယ်အကာယူဖို့ စတီဖင် လှည့်ပြေးရသည် ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်နိုင် သည့် အတိုင်းအတာကို လွန်သွားမှန်း သူသိသည် ။ စကြိုကို လှည့်အမျိုးတွင် အိုင်ရီ၏ ငေါ့တော့ တော့အသံကို ကြားရသည် ။

"အပြင်မှာ လူရှိလား"

စကြိုလမ်း လူရှင်းမရှင်း စောင့်မကြည့်တော့ဘဲ သူ့အခန်းဆီ တိုက်ရိုက်တန်းပြန်လျှင် အရဲ စွန့်စရာများ ရှိမလား။ ပထမထပ်လှေကား ခြေရင်းမှ နေ၍ မော့ကြည့်လိုက်ရာ ဒုတိယထပ်ရှိသူ့အခန်း မှ မီးရောင်များ လျှံကျနေသည် ။ လှေကားထစ်များကို ကျော်တက်၊ စားပွဲတင်မီးအုပ်

ဆောင် မီးအပိတ်တွင် ထိမိခိုက်မိသံ ထွက်လာသည်။ ။

အခန်းအလယ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူ နားစွင့်နေသည်။ ။ လှေကားခြေရင်းထိ ရောက်လာသော ခြေသံများကို ကြားရသည်။ ။
ခုနစ် အနိုင်ရီသာ သူ့အခန်းဆီ တက်လာပါက
မီးမှောင်ချထားသောအခန်းထဲ ဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်လျက်သား
မတ်တတ်ကြီးရပ်နေသော သူ့ကို တွေ့ရပေ လိမ့်မည်။ သူ အိပ်ရာထဲ
ဝင်ပြီးစောင်ခြုံထားသည်။ ။

ဆယ်မိနစ်ကြာမှ အိပ်ရာထ၊ အဝတ်လဲ၊ တံခါးပိတ်၊ နေကာချကာ
ညအိပ်အဝတ်အစား ဝတ်လျက်သား စာရေးစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ။
စောစောတုန်းကရေးခဲ့သည့် စာများကို သူပြန်ဖတ် သည်။ ။ လန်ဒန်မှ ထွက်လာခဲ့သည့်ခရီးစဉ်၊ ပြင်သစ်တွင် မီးရထားစီးပြီး ကိန်းလမ်းမထိ ရောက်လာခဲ့သည့် ခရီးစဉ်များကို ပြန်ဖတ်သည်။ ။ ဘေရက်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ စရိုက်သဘာဝကို ရုပ်ဖျက်ပြီး ရေးထားသည်။ ။ အနိုင်ရီနှင့် ကလေးနှစ်ယောက်အကြောင်း သူ့အမြင်ကို ရေးသွင်းသည်။ ။ ထိုစဉ် သူ့အား အလှုပ်ခတ်နိုင်ဆုံးကိစ္စကို သူ ချန်ထားခဲ့ပါကလားဟု အံ့ဩစွာ သူ သိလိုက်ရတော့၏။

ကောင်းစွာ အိပ်စက်အနားယူခဲ့ပြီး မနက်အိပ်ရာအထဲတွင် စတီဖင် ခေါင်းကြည်လန်းဆန်းနေသည် ။ ဝန်းကျင်အသစ်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု အပြည့်ရှိနေသည် ။ ညတုန်းက အဖြစ်အပျက်များကို ခေါင်းထဲမှ ရှင်းပစ်လိုက်ကာ အိုင်ရီ၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းခွင်ကို နံ့နံ့စပ်စပ်လေ့လာရန် မိမိကိုယ်ကို နှစ်မြှုပ်ထားလိုက်သည် ။

လမ်းမတန်းပေါ်မှ အိမ်ကြီးကို ထားရစ်ခဲ့ကာ စတီဖင်နှင့် အိုင်ရီသည် စိန့်လူရပ်ကွက်ထဲ လမ်းလျှောက်ဝင်လာကြသည် ။ စတီဖင်အတွက် ကမူ အလယ်ခေတ်ထဲရောက်လာရသလို။ မြင်းမိုရ် ပိတ်ပါသော အိမ်များကျောက်ခင်းလမ်းပေါ်ထိ ရေမြောင်းများကို ခွ၍ ရှေ့ကျူးနေသည် ။ ရေဆိုး နုတ်မြောင်းနှင့် ရွှံ့စောင်းနေသောနံရံများ ပေါ်ဝယ် ကြိုးတန်းများ ။ တံတားပေါ်တွင် တူတူပုန်းတမ်း ဆော့နေသော စုတ်တီးစုတ်ပြတ် ကလေးများ ။

ရေဘုံဘိုင်မှ သောက်ရေသယ်ယူနေသော မိန်းမများကိုလည်း တွေ့ရသည် ။ မိသားစုတစ် ယောက်ခန်းထဲတွင် အချို့ကလေးများ မိခင်ကို စောင့်ဆိုင်းလျက်။ ကလေးအများ စုသည် အလုပ်လာ ရှာသော ကျေးလက်ဝန်းကျင်မှ မိသားစုဝင်များ ဖြစ်ရာ ပြိုတိုးနေသော အိမ်များ ၏ အိမ်နောက်ဖေး တွင် ယာယီတဲများ ထိုး၍ စတည်းချကြသည် ။

ကလေးတို့ ထံမှ ဆင်းရဲခြင်းအသံ၊ သားသည် အမေများ ၏ ခြိမ်းခြောက်ဆူပူသံ၊ အိမ်နီးချင်း များအား အရေးပေါ်ကြေငြာသံ၊ နားမဆံအောင်ကြားရသည် ။ တစ်မိသားစုနှင့်တစ်မိသား တံခါးမရှိ ဓားမရှိ၍

လက်မထပ်ဘဲအတူနေကြခြင်းများ လျှံထွက်နေသော နေရာ။ မုန့်ဆိုင်
ဈေးဆိုင်များ လူတ ရုန်းရုန်းနှင့် ညံ့ထွက်နေသော နေရာ။ လမ်းတိုင်းတွ
င် ယောက်ျားများ လက်တွန်းလှည်း ဆွဲကာ၊ မြင်းလှည်းမောင်းကာ အ
လီလီအခါခါ ကုန်ပို့ပေးကြရသော နေရာ။

အနိုင်ရီသည် စတီဖင့်ကို လက်မောင်မှ ဆွဲ၍ သစ်သားတံတားလေး
ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လူအုပ်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက်ထွက်လာသည် ။
ဆယ်ကျော်သက်ရွယ် ကောင်လေးများ ၏ ဖရုဿဝါစာ ကို မသိကျိုးကျွ
န်ပြုကာ အဆောက်အဦ၏ ဘေး သံလှေကားမှ တက်လာကြပြီး မြေညီ
ထပ် စက်ရုံကို မိုး၍ ကြည့်နိုင်သော ပထမထပ်ရုံးခန်းထဲ ရောက်လာကြ
သည် ။

"ထိုင်ပါ။ ကျုပ်ရဲ့ အထက်လူကြီး မေးရောက်စ်နဲ့ တွေ့စရာရှိသေးတ
ယ်။ ကျုပ်က လုပ်ငန်းစု အသင်းခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ ဖြစ်သမျှဒဏ်ငဝ
တ်ခံဖို့ သွားတွေ့ရမှာ "

စာရွက်ပုံကြီးဟီးထနေသော စာရေးခုံနားမှာ သားရေဖုံးကုလားထိုင်
ကို အနိုင်ရီက စတီဖင့်အား ညွှန်ပြသည် ။ ထို့နောက် အတွင်းလှေကားမှ
စက်ရုံမြေညီထပ်ဆီ ဆင်းသွားကာ စတီဖင့် အား အောက်ဘက်မှ
စက်ရုံမြင်ကွင်းကို ကြည့်ရန် ထားခဲ့တော့၏။

အလုပ်သမားအများ စုမှာ ချည်ရစ်ခုံတွင် လုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေကြ
သော အမျိုးသမီးများ ဖြစ်နေ သည် ။ သားရေကတ်ဦးထုတ်ဆောင်း
ထားသော ယောက်ျားကြီးငယ်များ စက်ပိုင်းဆိုင်ရာတွင် လုပ်ကြ သည် ။
ချည်ခင်များ တိုလီမိုလီများကို လက်တွန်းလှည်းဖြင့် သယ်ပို့ကြသည် ။

ဦးစီးမှူးသည် မျက်နှာနီနီ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား၊ ခြေချင်းဝတ်ထိ
လုအောင် ရှည်သော ကုတ်အင်္ကျီကြီး တလွှားလွှားနှင့်

ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်၍ အော်ဟစ်နေသည် ။ သို့သော် ဘိုးတော်
ဘုရားလက်ထက် စက်ပစ္စည်းများ ၏ ဂျောင်ဂျောင်ဂျင်ဂျင် အသံအောက်
ဝယ် ဦးစီးမှူး၏ အသံလည်း ပျောက်နေရရှာသည် ။

စက်ရုံ အနီးတွင် စင်းဂါးအပ်ချုပ်စက်များ အတန်းလိုက် ရှိနေသည်
။ စက်ချုပ်သမများ ၏ ခူးများ ကြွချည်ဝပ်ချည်နှင့် စက်ကိုလည်း နင်း၊
လက်များကိုလည်း အပြန့်လိုက်ထားကာ စက်ချုပ်ကြ သည် ။

အင်္ဂလန်တွင် ထိုအဆောက်အဦ ထိုမြင်ကွင်းမျိုးနှင့် နာရီပေါင်းများ
စွာ ကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသူ စတီဖင့်အတွက်မူ ယခုဖြစ်စဉ်သည် ခေတ်ဆွေး နေ
သည် ။ စိန့်လျူလမ်း တစ်လမ်းလုံးသည် လင်ကာရှိုင်းယားမှ စက်မှုမြို့
တော်များ နှင့် ရာစုနှစ် သီးခြားစီ ဖြစ် နေသကဲ့သို့ ပင်တည်း။

အဓိင်ရီသည် အထက်လူကြီးမေးရောက်စ်နှင့်အတူ ပြန်ရောက်လာ
သည် ။ မေးရောက်စ်သည် လူကောင်သေးသော်လည်း ဆူဖြိုးသည် ။ န
က်မှောင်သော ဆံပင်များကို နဖူးပေါ် လှန်တင်၍ ဖြီးထား သည် ။ ထိုလူ
ပုံစံသည် ဒွိဟ များ ဖြင့်၊ ခေါင်းမာခြင်းတို့ အသွတ်သွင်းခံထားရသည့် ပ
င်ကို လူရိုးလူ ဖြောင့်တစ်ဦးပုံ ပေါက်နေသည် ။ မေးရောက်စ်သည် စတီ
ဖင့်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်စဉ် သူ၏ ကြိုပြင် ဆင်ထားသောအကြည့်ထဲ
စတီဖင့်အနေဖြင့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်ကိစ္စမှ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်ကောက်၍ မရ
ပါ ဟု ပြောပြနေသလို ရှိသည် ။

အဓိင်ရီကထိုင်ရန်ဖိတ်ခေါ်သောအခါ မေးရောက်စ်သည် အရှုံးပေးခြ
င်းသဘောမသက်ရောက် အောင် အချိန်ဆွဲပြီးမှ ထိုင်သည် ။ ကုလားထို
င်ပေါ်တွင် တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်နိုင်အောင် နေသားတကျ ထိုင်ချသည် ။
သို့သော် ပေါင်ပေါ်မှ လက်ချောင်းများကမူ မမြင်ရသောချည်များကို ဆွဲ
ငင် နေသကဲ့သို့ တလှုပ်လှုပ် ရှိနေသည် ။

"ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ မွန်စီယာစတီဖင်ရေးစ်ဖို့ က အင်္ဂလန်က နေ အလည် ရောက်လာ တာပါ။ သူက လူငယ်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ စီးပွား ရေးအကြောင်း နည်းနည်း ပိုလေ့လာချင်တယ်" ဟု အဇိုင်ရီ ပြောသည် ။

မေးရောက်စ် ခေါင်းညိတ်သည် ။ စတီဖင် ပြီးပြလိုက်သည် ။ သူ့အ သက်အရွယ်ကြောင့် တာဝန်ယူခြင်း၊ ကတိကဝတ်ပြုခြင်း တို့ အတွက် လိုင်စင် ပြစရာမလို၊ အရည်အသွေးပြစရာမလိုသော အချက်ကို သူသ ဘောကျမိမြ။ သူ့ရှေ့မှ သူ့ထက်ဝါကြီးသူနှစ်ယောက်၏ အမြစ်တွယ်နေ သော ပူပင်သောကကို သူ မြင်နေရသည် ။

"ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ မန်ချက်စတာက မွန်စီယာ ရေးစ်ဖို့ နဲ့ တစ် နယ်တည်းသားတွေက အခု ကျုပ်တို့ ထုတ်နေတဲ့ ပိတ်မျိုးကို ဈေးနှုန်း သုံးချိုးနှစ်ချိုးထိ ချပြီး ထုတ်နိုင်တယ်။ သူလုပ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီက အင်္ဂလ န်ရဲ့ အဓိကဖောက်သည် ။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ ဘက်ကလည်း သူ့ကို ဂရုစို က်ပေးမှ တရားမယ်။ သူ့အလုပ်ရှင်က ဘာပြောလဲဆိုတော့ တိုင်းပြည်နှစ်ခု ဒီထက်ပိုပြီး ပူးပေါင်းဆောင်ရွက် တာ မြင်ချင်တယ်တဲ့ ။ အရှည်ကို ကြည့်တဲ့ လူပါပဲ။ ကုမ္ပဏီထဲမှာ ရှယ်ယာယူဖို့ ပြောကြသေးတယ်" ဟု အဇိုင်ရီ စကားဆက်သည် ။

မေးရောက်စ်၏ လက်ချောင်းများ အလှုပ်ရှားမြန်လာသည် ။ "နောက်ထပ်ကော်စရက် တစ်ယောက်ပေါ့" ဟု အထင်သေးစွာဆိုသည် ။

အဇိုင်ရီ ပြုံးသည် ။ "မေးရောက်စ်ရေ၊ ခင်ဗျားဒီလောက် သံသယမများ သင့်ဘူး။ ယူဂျင်းကော်စရက်ဆိုတာ ရှေးတုန်းက အင်္ဂလိပ်လုပ်သားတွေနဲ့ နည်းပညာကို တင်သွင်းခဲ့တဲ့ လူပါ"

"ဒေသခံတွေ ရသင့်တဲ့ အလုပ်ပေါင်းများ စွာကို စတေးပြီးတော့ပေါ့"

စတီဖင်ကို အနိုင်ရီစကားဆက်ပြောသည်။ "အစိုးရက ကျုပ်တို့ ရဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ကို ဟာကွက်တွေ အလေအလွင့်တွေလျှော့ ချစေချင်တယ်။ တစ်မိုင်းအေး ဘက်ထဲမဟုတ် စုစုစည်းစည်းဖြစ်စေ ချင်တယ်။ ဒါသိပ်ကိုကျိုးကြောင်းသင့်လျော်တဲ့ ကိစ္စ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုလုပ်ရင် စက်အားပိုသုံးရမယ်။ အလုပ်ပြုတ်တဲ့ ကိစ္စတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာမယ်။ ရှောင်လို့ မရဘူး"

"ကျုပ်အဖေလက်ထက်ကတည်းက ဒီအစိုးရပြောခဲ့တာက ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ လေ ပိုင်ရှင် တွေမှာ ကပ်စေးနဲ့တဲ့ အကျင့်၊ ကြောက်တတ်တဲ့ အကျင့်တွေ လျော့ပါး လာလေပါပဲတဲ့ " ဟု မေးရောက်စ် ဝင်ပြောသည်။

အနိုင်ရီ၏ မျက်နှာ ချက်ချင်းမာတောင်လာသည်။ "ဒေါသ ထွက်၍ လား၊ မေးရောက်စ်၏ စကားကို နားခံတွင်းမတွေ့၍ လား၊ စတီဖင် တပ်အပ်မသိ။ အနိုင်ရီထိုင်ချပြီး မျက်မှန်ကောက်တပ် ကာ စာရွက်ပုံပေါ်မှ စာရွက်တစ်ရွက်လှမ်းဆွဲသည်။

"ကျုပ်တို့ က အခုကျပ်တည်းနေတဲ့ အချိန်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံဖို့ ငွေမရှိဘူး။ ကုန်ကျစရိတ်လျှော့ ချတာ တစ်ခုပဲလုပ်နိုင်တယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်သေသေချာချာ တိတိကျကျပြောတဲ့ အကြံပါ။ လခစား ဝန်ထမ်းတွေကို လစာ တစ်ရာခိုင်နှုန်းဖြတ်မယ်။ ပုတ်ပြတ်သမားတွေကို အရင်နှုန်းထားအတိုင်း ပေးမယ်။ ဒါပေမဲ့ ထုတ်လုပ်နိုင်စွမ်းက အရင်နှုန်းထက်ငါးရာခိုင်နှုန်း ပိုရမယ်။ အရင်လို မီတာနဲ့ မတိုင်းဘူး။ အစနဲ့ တိုင်းမယ်။ စက်အသစ်အတွက် အရည်အချင်း မမီတဲ့ လူတွေက တစ်ဝက်လောက်ရှိတာဆိုတော့ သူတို့ ကို အလုပ်သင်လုပ်သားအဖြစ် အဆင့်တစ်ခါထပ်ခွဲပြီး လုပ်ခကို အဆင်ပြေသလို ထိန်းပြီးပေးသွားရမ

ယ်"

အနိုင်ရီသည် မျက်မှန်ချွတ်ပြီး စာရွက်ကို မေးရောက်စ်ထံ ထိုးပေးသည်။ ။ အနိုင်ရီ၏ တိုက်ခိုက်မှု ဤမျှရိုးစင်းနေ၍ စတီဖင် အံ့အားသင့်နေသည်။ ။ ပထမဆုံးညှိနှိုင်းမှု ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

အသေးစိတ်အချက်အလက်များ နှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီဖြစ်၍ မေးရောက်စ်သည် စူးစိုက်တည်ငြိမ် နေသည်။ ။ "ကျုပ်ထင်ထားသလိုပါပဲ။ ဆိုးဆေးသမားတွေထက်တောင် လစာပိုနည်းနေပြီ။ ဒီလိုမျိုး ခင်ဗျားတောင်းဆိုတော့မယ်ပေါ့။ သူတို့ ဘယ်အခြေဆိုက်နေပြီလဲ ပြောပြစရာမလိုပါဘူးနော်"

အနိုင်ရီသည် ဆေးတံထဲ ဆေးသိပ်သည်။ ။ "အဲဒီကောလာဟသတွေရဲ့ နောက်ကွယ်က လူက ဘယ်သူလဲ" ဟု မေးသည်။ ။

"အဲဒီကောလာဟလရဲ့ နောက်ကွယ်က ဘာလဲဆိုတော့ အလုပ်ရှင်တွေဟာ ကျွန်စံနစ်ကျင့် သုံးဖို့ ကြိုးစားနေကြပြီ။ မဝရေစာစားပြီး ကျွဲလိုနွားလိုခိုင်းဖို့ ကြိုးစားနေကြပြီ"

"ကျုပ် ဘာမေးတာလဲ"

"လူစီယမ်လီဘရမ်လို့ ပြောတယ်"

"လူစီယမ်လေးလား။ ဒီကောင်လေးသတ္တိရှိမယ် မထင်ပါဘူး"

မှန်ကာထားသောရုံးခန်းထဲ လင်းကျင်းနေသည်။ ။ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်စာတမ်းစာအုပ်များ အပေါ် နေရောင်ဖြာကျနေသော ဝိရောဓိ လူနှစ်ဦး၏ မျက်နှာများ အရောင်လဲ့နေသည်။ ။ သူတို့ ၏ တင်းမာသော အခြေအနေကို စတီဖင်စောင့်ကြည့်သည်။ ။ သို့သော် ဘာမျှဝင်မပြော။ အနိုင်ရီ၏ ခန့် အကြောင်းပြောကြစဉ် သူသည် သဘာဝအတိုင်း အနိုင်ရီ၏

လမ်းမတန်းပေါ်မှ အိမ်ခြံမြေနှင့် ဝဖီးနေ သော ကလေးနှစ်ဦးထံ အတွေးသိနေမိသည်။ ။ ပျင်းရိသမ်းဝေနေသော ဂရေဂေါ်၏ မျက်လုံးများ ... လီစက်၏ ကြာပစ်သောအပြုံး ...။ ထိုအရာအားလုံးထက် မဒမ်အိုင်ရီ ဂျီဟူသောပုံရိပ်ကို မြင်ခဲ့ရသည်။ ။ သူ့ရင်ထဲ သဟဇာတဖြစ်မလာသော ခံစားချက်အရောများ ဖြစ်တည်ခဲ့ရသည်။ ။

"ထုတ်လုပ်မှုကို ဒီလောက်အပိုင်းတွေအပိုင်းတွေ ခွဲထားရင် ..."

"ကျုပ်ကလည်း ဆေးဆိုးတာကို ဒီမှာ ပဲလုပ်ချင်တာပါ ..."

အိုင်ရီနှင့် မေးရောက်စ်တို့ စကားကောင်းနေကြဆဲ။ မဒမ်အိုင်ရီ၏ အသက်အရွယ်ကို သူ မမှန်းဆနိုင်။ သူမ၏ အရေပြား နုပုံရသည်။ ။ ခြံထဲမှ လေဝင်လာချိန်၌ ပခုံးသားများကြက်သီးမွေး ညင်း ထသွားသည်ကို သူ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်ခဲ့သည်။ ။

"မောင်ရင်ကော လက်ခံသလား၊ မွန်စီယာရေးစ်ဖို့ "

"ဟုတ်ကဲ့"

မေးရောက်စ် စကားပြောနေသည်။ ။ ငါကတော့အရူးပဲဟု စတီဖင် တွေးမိသည်။ ။ လူကတော့ ရုံးခန်းထဲထိုင်ပြီး မေးရောက်စ် မျက်နှာကိုကြည့်နေသည်။ ။ ရာချီနေသောလူများ အတွက် အလုပ်ခန့် ထားရေးကိစ္စကို မေးရောက်စ် ဆွေးနွေးနေသည်။ ။ သူကတော့ တောင်စဉ်ရေမရ တွေးချင်ရာတွေး လျက်။ ရယ်ချစ်စိတ်ကို သူမနည်းကြီး နှိပ်ကွပ်ထားရ၏။

"ဧည့်သည် ကိုရှေ့ထားပြီး ဒီကိစ္စဆက်မပြောချင်တော့ဘူး။ သည်းခံပါ မွန်စီယာ" ဟု မေးရောက်စ်ပြောပြီး မတ်တတ်ထရပ်ကာ စတီဖင်ထံ ဦးခေါင်းလှည့်လာသည်။ ။ "ပုဂ္ဂိုလ်ရေးထိပါး တာ မဟုတ်ပါဘူး" ဟု ပြောသည်။ ။

စတီဖင် ထရပ်ကာ "ရပါတယ်ဗျ။ ရပါတယ်" ဟု ပြောရသည်။ ။

မှတ်စုစာအုပ်ထဲ လျှို့ဝှက်သင်္ကေတများ ဖြင့် စတီဖင်ရေးသွင်းသည့် ကိစ္စမှာ မဒမ်အိုင်ရီ၏ ပုံ ပန်းသွင်ပြင်ဖြစ်သည်။ ။ မဒမ်အိုင်ရီ၏ ဟန် မူရာကြောင့် သူ့ရင်ထဲခံစားချက်အရောများ ဖြစ်တည်ခဲ့ ရသည်။ ။ အသိ ရခက်လှသော မဒမ်အိုင်ရီ၏ ဟန်သည် သူမ၏ ထူးခြားသော ကိုယ်ခန္ဓာတည်ဆောက် ပုံကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ အဝတ်အစားတွင် မဒမ်အိုင်ရီလောက် မည်သူမျှ အချိုးကျပဏာရနိုင်တော့မည်မထင်။ ရေချိုးခြင်း၊ အဝတ်အစားလဲခြင်းတို့ အတွက် တစ်ရက်တာ၏ အချိန် တော်တော်များများကို ယူသည်။ ။ စင်္ကြံတွင် စတီဖင်နှင့် အမှတ်မထင်ဖြတ်လျှောက်မိပါက သူမထံမှ နှင်းဆီရနံ့ သင်းခနဲ လွင့်လာတတ်သည်။ ။ နှင်းဆီရနံ့သင်းသောဆပ်ပြာ သို့မဟုတ် ရေမွှေးကို သုံးသူတည်း။

မဒမ်အိုင်ရီ၏ အဝတ်အစားသည် အဖော်အချွတ်နည်းသော်လည်း မြို့ပေါ်မှ အခြားအမျိုးသ မီးများ ထက် ပိုခေတ်မီသည်။ ။ ဖက်ရှင်ကျသည်။ ။ ထိုနေ့စဉ်၊ ထနေ့စဉ် တင့်တယ်အောင်နေသည်။ ။ ခြေနှစ်ချောင်းကို စုပြီးမှ ထိုင်ချတတ်သူမို့ စကတ်အခေါက်အထပ်များ အောက်မှ ခူးနှစ်လုံးထိစပ်နေ လောက်သည်။ ။ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လျှင် လက်၊ တံတောင်တို့ ကို အားပြုခြင်း မရှိဘဲ သပ်ရပ်ကျော့ ရှင်းစွာ အလိုအလျောက်ထနိုင် သူဖြစ်သည်။ ။

စားသောက်နေစဉ် သူမ၏ ဖြူနုသောလက်များက ဇွန်း ခက်ရင်းများကို ကိုင်တွယ်သည် ဟု ပင်ထင်ရ။ ။ ဝိုင်ခွက်နှုတ်ခမ်းပေါ် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းရာထင်ကျန်သည် ကို စတီဖင်မမြင်ဖူးသေး။ တစ်ခါ ကတော့ ဖ

နိဗ္ဗာန်ကို ဆွဲအဖယ်တွင် သူမ၏ အောက်နှုတ်ခမ်းသား အရေပြား ဖန်သားနှင့်ကပ်ပါလာ သည် ကို စက္ကန့်ပိုင်းလောက် မြင်လိုက်ရသည် ။ သို့သော် ဖန်ခွက်နှုတ်ခမ်းသားပေါ် နှုတ်ခမ်းရာမထင်။ ဖန်ခွက်သည် သန့်ရှင်းနေသည် ။ သူ ကြည့်နေသည် ကိုသာ မဒမ်အိုင်ရီ ဖမ်းမိသွားခဲ့သည် ။

သို့သော် မဒမ်အိုင်ရီ၏ အပြုအမူကျင့်ဝတ်လိုက်နာခြင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုရှိခြင်းတို့ နှင့်မဆိုင်ဘဲ စတီဖင်သည် သူမ၏ အခြားအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို အာရုံသိခံစား၍ ရနေသည် ။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အာရုံနိုးကြွမှု။ ထိုအကြောင်း အတိအကျပြောဖို့ ကမူ မဖြစ်နိုင်လွန်းသောကိစ္စ။ သို့သော် ဥပမာမှ ` ခြောက်အနည်းငယ်သန်းသော သူမ၏ မေးရိုးပေါ်မှ သွေးရောင်၊ လက်မောင်းသားဖြူဖြူပေါ်မှ မွေးညင်းလေးများ ။

ခင်ပွန်း၏ သတ်သတ်မှတ်မှတ်ရှိသော အခန်းများ ၊ ဆိတ်ငြိမ်သော အခန်းများ ၊ ပြောင်ရောင် တောက်ပသော ဘဲဥပုံကြွေထည် တံခါးလက်ကိုင်ဘု၊ အကွက်အဆင်သေသပ်သော ပါကေးခင်းကြမ်း ပြင် ... ထိုသို့သော် အိမ်မျိုးတွင် အမှန်တကယ်နေထိုင်သည် ထက် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအာရုံနိုးကြွမှုတွင် နေထိုင်နေသော မဒမ်အိုင်ရီ။

နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် စတီဖင်အား ထမင်းစား ခေါ်သင့်ကြောင်း အိုင်ရီက မေးရောက်စ်အားအဆိုပြုသည် ။ စက်ရုံနောက်ဘက်ရှိ အခန်းထဲတွင် အားလုံးအတူ နေ့လယ်စာစား ကြခြင်း ဖြစ်၏။ အခန်းထဲတွင် စားပွဲကြီးနှစ်လုံးသုံးလုံးခန့်ရှိသည် ။ သူတို့ ချပေးထားသော အစားအသောက်ကိုလည်း စားနိုင်သည် ။ ထမင်းချက်ကြီးချက်သောဟင်းတို့ လည်း ဝယ်စားနိုင်သည် ။ သွား ပေါက်ဟောင်းလောင်း ထမင်းချက်မိန်းမကြီးသည် ခေါင်းဆောင်းအဖြူ ဆောင်းထားသည် ။

ထမင်းစားကြသည့်တတိယနေ့တွင် စကားပြောနေရင်း တန်းလန်း စတီဖင်ထရပ်ပြီး "ခွင့်ပြု ပါဦး" ဟု ဆိုကာ အခန်းထဲမှ တစ်ရှိန်ထိုးထွက်ပြေးသွားသည်။ ။

ဂျက်ဘိုးနက်ဟု ခေါ်သော လူကြီးတစ်ယောက် စတီဖင့်နောက်မှ ထလိုက်လာရာ စက်ရုံနံရံကို မှီနေသော စတီဖင့်အား တွေ့သည်။ ။ စတီဖင့်ပခုံးကို တရင်းတနှီးဖက်ပြီး နေကောင်းရဲ့ လား သတင်း မေးသည်။ ။ စတီဖင့်မျက်နှာသွေးမရှိ။ နဖူးမှ ချွေးစီးကြောင်းကြီးနှစ်ကြောင်း စီးကျနေသည်။ ။

"ကျွန်တော် နေကောင်းပါတယ်" ဟု ဖြေပေးလိုက်သည်။ ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ မအီမသာဖြစ်လို့ လား"

"ပူလွန်းလို့ ပါဗျာ။ ကျွန်တော် ကောင်းသွားမှာ ပါ"

စတီဖင်သည် လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ပြီး မျက်နှာချွေးသုတ်သည်။ ။

"အခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး ထမင်းပြီးအောင်စားပါလား။ အဘွားကြီးလက်ရာ ယုန်သား စားကောင်းမယ့်ပုံကွ"

"နေပါစေ၊ ကျွန်တော် ပြန်မဝင်တော့ဘူး။ စိတ်မကောင်းပါဘူး" စတီဖင် တုန်နေသည်။ ။ ဂျက်ဘိုးနက်၏ ဦးရီးဘကြီးလို ဂရုတစိုက်ပွေ့ဖက်မှုကို ရှောင်ထွက်ပြီး မြို့ထဲ သုတ်ခြေတင်လာခဲ့ သည် ။
"အိုင်ရီကိုပြောပေးပါဗျာ။ နောက်မှ ပြန်လာခဲ့မယ်လို့ "

ထိုနေ့ညစာစားစဉ် အိုင်ရီက စတီဖင့်အား နေသာသွားပြီလား မေးသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သတိလစ်ချင်သလို ဖြစ်လို့ ပါ"

"သွေးလည်ပတ်မှု ပြဿနာရှိနေပြီ ထင်တယ်"

"ဒါတော့ မသိဘူးခင်ဗျ။ လေထဲမှာ အနံ့တစ်မျိုးရတယ်။ ဆေးဆိုးသမားတွေသုံးတဲ့ ဓာတု ပစ္စည်းလားမသိဘူး။ ကျွန်တော် မသေချာဘူး။ ကျွန်တော် အဲဒါကိုအနံ့မခံနိုင်တာ"

"ဒါဆို ဆရာဝန်ပြရင်ကော။ ကျုပ် ချိန်းပေးနိုင်တယ်"

"နေပါစေ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး"

အခိုင်ရီ၏ အကြည့်ထဲ ရွှင်မြူးရိပ်ရှိနေသည် ။

"ခုလိုမအီမသာဖြစ်တာတော့ မကောင်းပါဘူး။ ကျုပ် ဆရာဝန်ခေါ်ပေး -"

ထိုစဉ် မဒမ်အခိုင်ရီကြားဖြတ်ပြောသည် ။ "ရီနီ၊ သူ့ကို စိတ်မပူဖို့ ပြောပြီးပြီလေ။ သူ့ဘာသာ အေးဆေးနေပါစေ"

အခိုင်ရီသည် ခက်ရင်းကို အသံကျယ်ကျယ်ပေး၍ ပန်းကန်ပြားပေါ်ချသည် ။ အခိုင်ရီ၏ မျက်နှာ တစ်ခဏတော့ အမောဆိုသွားသည့်အသွင်ရှိသည် ။ ကျောင်းသားလေးတစ်ဦး ပြန်လှန်လေ့ကျင့် ခန်းလုပ်စဉ် ပြိုက်ဘက်က နိုင်သွားသည့်အပေါ် ဘယ်လိုပြုမူရမှန်းမသိသော အသွင်မျိုး ဖြစ်၏။ အတော်ကြာမှ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြီးပြသည် ။ သူ့သာလျှင်အသိဆုံး၊ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နောက်ဆုတ်ပေးခြင်း သည် သူ့လက်အောက်မှ လူများကို ယာယီအလိုလိုက်ခြင်းဟူသော အပြိုးမျိုး ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ဇနီးကို ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်းမေးသည် ။

"မြို့ထဲလျှောက်လည်တုန်း သီချင်းသံကြားရသေးလား"

"ကျွန်မမြို့ထဲလျှောက်မလည်ပါဘူး။ ကိစ္စလေးတွေရှိလို့ ပါ" ဟု မဒမ်အခိုင်ရီက ရှေ့မှ ပန်းကန်ပြားကိုကြည့်လျက်ဖြေသည် ။

"ဒါပေါ့။ မောင်ရင်ရေ ... ကျုပ်အမျိုးသမီးက အသိရခက်တဲ့ သတ္တဝါလေး။ ဟိုသီချင်းထဲက လိုလေ၊ စမ်းချောင်းလေး ဘယ်ဆီပြေးလို့ ဘယ်ဝယ် ... ဆုံးခန်းတိုင်မယ်မသိ ... တဲ့ "

မဒမ်အိုင်ရီဘက်မှ ကာကွယ်မပြောမိရန် စတီဖင်သည် သွားများကို ကြိတ်ထားသည်။

"မွန်စီယာရေးစ်ဖို့ ဒီသီချင်းကြားဖူးမယ် မထင်ပါဘူး" ဟု မဒမ်အိုင်ရီဆိုသည်။

"မွန်စီယာဘေရက် ဆိုပြမှာ ပေါ့ဗျ"

စတီဖင်ပါးစပ်မှ ထိုစကားဘယ်လိုဘယ်လို ထွက်သွားမှန်း မသိ။ မဒမ်အိုင်ရီ မအောင့်နိုင်ဘဲ ရယ်တော့သည်။ ရယ်ပြီး ချောင်းဆိုးသည်။ အိုင်ရီ ပြုံးပြုံးပြပြကြည့်နေစဉ် မဒမ်အိုင်ရီ၏ ပါးပြင်များ ပန်းနုရောင်သန်းလာသည်။

စတီဖင်သည် မိမိကိုယ်ကိုဒေါသထွက်မိသည်။ သူ့အိမ်ရှင်က သူ့အပြောကို ရိုင်း လိုက်လေဟု ယူဆတော့မည်။ သို့သော် စတီဖင် မျက်နှာကို မင်သေသေထားသည်။ တင်ကူး ပြင်ဆင်ရသူဖြစ် သည်။ ထိုစဉ် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် သမီးကြီးလီစက် တခစ်ခစ်ရယ်ရာ အိုင်ရီသည် သမီးကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းရန် အခွင့်အရေးရသွားသည်။

"ဦးဦးဘေရက်က အသံကောင်းသား၊ ကဲ" ဟု သားငယ် ဂရေဂေါ်က ငုံ့စားနေရင်းမှ ခေါင်းမော့မေးသည်။ လက်သုတ်ပဝါကို အင်္ကျီကော်လာကြားထဲ ထည့်ထား၏။

"သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွ"ဟု အိုင်ရီက စိန်ခေါ်ခြင်းအပြည့်ဖြင့် ပြောသည်။

"ဟုတ်တယ်။ ကောင်းတယ်" ဟု စတီဖင်အလိုက်သင့်ဖြေကာ အနိုင်ရီနှင့်အကြည့်ချင်း ဖလှယ်သည် ။ ထို့နောက် အနိုင်ရီသည် ဇနီးကို တည်တည့်ကြည့်နေသည် ။ မဒမ်အနိုင်ရီသည် မျက်နှာပိုးသတ်လိုက်နိုင်ပြီဖြစ်၍ အနိုင်ရီ၏ အကြည့်ကို တုံ့ပြန်သည် ။

"ဒီတော့ ဟိုအိမ်ကိုလမ်းမကြုံခဲ့ဘူးပေါ့"ဟု အနိုင်ရီ မေးသည် ။

"ဆေးဆိုင်ကိုသွားတုန်းက အဲဒီအိမ်ကိုဖြတ်လာခဲ့ရသားပဲ။ ပြတင်းတွေ ပိတ်ထားတယ်။ ဘာသံမှ မကြားရဘူး"

ညစာစားပြီးချိန်တွင် ဘေရက်တို့ ရောက်လာသည် ။ သည် တစ်ကြိမ်မဒမ်ဘေရက်၏ မိခင်ကြီး ကိုပါ ခေါ်လာကြသည် ။ အနက်ရောက်ဇာရှောစောင်ပတ်ထားသော ပါးရေနားရေတွန့်နေသည့် အဘွားကြီးသည် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အာရုံထူးရနေသည် ဟု ဆိုသည် ။ ဘေရက်ကယောက္ခမကို အန်တီအဲလစ်ဟု သာမိတ်ဆက်ပေးသည် ။ အဘွားကြီးကလည်း သူမအား ထိုအတိုင်းခေါ်စေသည် ။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းအားဖြင့် ရလာသောအမည်သည် အတိတ်ဒဏ်ရာများကို ဆင့်ခေါ်နေမိသလော။ သို့မဟုတ် မိသားစု၏ လူမှုရေး လျှို့ဝှက်ချက်ရှိနေ၍ ဘေရက်က ထုတ်ဖော်မပြောလိုခြင်း လော၊ စသည် စသည်ဖြင့် စတီဖင် အတွေးမောင်းနေသည် ။

ထိုနေ့မှ စ၍ နောက်ပိုင်းတွင် စတီဖင် သတိထား စောင့်ကြည့်သည် ။ အနိုင်ရီတို့ ၏ ဘဝတွေထဲ ဘေရက်သည် မည်သို့သော အခန်းကဏ္ဍများမှ ပါဝင်ပတ်သက်နေသနည်း။ ညနေခင်းနွေးနွေးထွေးထွေးရှိနေလျှင် ဝရန်တာပေါ် သူတို့ ငါးဦးထိုင်ကြသည် ။ ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ် အနားယူနေစဉ် တံခါးထုပ်နှင့်ပြတင်းဘောင်ပေါ်မှ ပျားရည်စုပ်ပန်း၊ စံပယ်ပန်းတို့ ၏ ရနံ့များ သင်းပျံ့လျက်။ ဘွတ်ဖိ နပ်ထူထူ၊ ခါးပြ

တ်အင်္ကျီနှင့်ဘေရက်သည် ဇွဲနပဲကြီးစွာ ဂီတဝိုင်းအသေးစားလေးကို စီစဉ်ဖန်တီး တတ်မြဲ။ သူ၏ အကောင်းဆုံးအပိုင်းများကို ထိန်းသိမ်းထားမြဲ။

မြို့မျက်နှာဖုံးမိသားစုများ အပေါ် ဘေရက်က ဩဇာရှိသည် ။ ဆဲလ်လီယာ၊ လော်ရင်ဒို၊ ဒီမိုဗီးလ် စသူတို့ ၏ ဥစ္စာဓနနှင့် လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းကို ဘေရက်ကပြောနိုင်သည် ။ ဒီမိုဗီးလ်များ နှင့် ဘေရက်တို့ မိသားစု ဆက်သွယ်မှုရှိကြောင်းကို ဘေရက်သည် အရိပ်အမြွက်များ သုံး၍ ရှည်လျားထွေ ပြားစွာ သွယ်ဝိုက်ပြောသွားသည် ။

သူ့ရှေ့မှ တာဝန်မကျေသော ဘေရက်တစ်ယောက်အကြောင်းကို ဝေဖန်ပြပုံမှာ ပဲရစ္စလူအဖွဲ့အစည်းသည် မျက်နှာချိုသွေးတတ်သည် ။ ရာထူးဂုဏ်ပုဒ်များကို အာသာငမ်းငမ်းရှိသည် ၊ ထိုဘေရက် ကမူ ခေါင်းမာစွာ ဒေသစွဲကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပရိယာယ်များ သော ပဲရစ္စသားတို့ ထက် ပါးရည်နပ်ရည်ပိုရှိနေပါလျက် ထာဝရသူတော်ကောင်း ဖြစ်နေခဲ့ကြောင်း၊ ထိုဘေရက်သည် ကိုယ်တိုင် က ကြံ့ခိုင်ရုံမက အရည်အသွေးပြည့်မီကြောင်း၊ သူမှ ဆင်းသက်လာသောမျိုးဆက်တွင် ချီးကျူးထိုက်သောဂုဏ်ရည်တို့ ပါ လာပြီး အထက်တန်းစားသွန်သင်ပျိုးထောင်ပေးမှု၏ အမွေခံများ ဖြစ်လာခဲ့ကြောင်း ...

ဤနည်းဖြင့်အချိန်တွေကို ကုန်စေခဲ့သည် ။ ညနေခင်းကို အေးချမ်းစွာ နိဂုံးချုပ်ပေးလိုက်နိုင် သည် ။ သို့သော် စတီဖင့်အတွက်ကမူ စိတ်ပျက်စရာ။ မဒမ်အိုင်ရီ နားထောင်နေနိုင်ပုံကို စတီဖင် နားမလည်နိုင်တော့။

ဘေရစ်၏ စကားအခေါ်ကို မတုံ့ပြန်သူမှာ မဒမ်အိုင်ရီတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ ဘေရက်ကစကား ဆွယ်လျှင် မဒမ်အိုင်ရီ ဝင်မပြော။ ပြောချင်လာမှ ပြောချင်ရာကိုပြောသည် ။ ထို့ကြောင့် ဘေရက်သည် မဒမ်အိုင်ရီ

ရီကို စကားဖြတ်ကာ ဦးခေါင်းကိုမသိမသာညွတ်ပြပြီး တောင်းပန်စကား ဆိုမည်။ ထို့နောက် သူ့ဆန္ဒဘက်သို့ စကားဆွဲ၍ ပြောသွားတော့မည်။ ထိုအခါ မဒမ်အိုင်ရီကလည်း စောစောကပြောမလိုလုပ်သည့်စကား အရေးမပါပါဟူသော သဘောဖြင့် ပြုံးပြ၊ ပခုံးလေးတွန့်ပြလိုက် မြဲ။

အန်တီအဲလစ်ရှိနေခြင်းကလည်း ဘေရက်အတွက်တစ်မျိုးတော့ ကောင်းသည် ။ ပြောနေ သည့်အကြောင်းအရာအပေါ် ဘာသာရေးရှုထောင့်မှ စီရင်ချက်ချပေးတတ်၍ ဖြစ်သည် ။ ကြာမြင့်သော မုဆိုးမဘဝမှ အခြေခံပြီး အန်တီအဲလစ်သည် စိတ်ရှည်သူ၊ သီလစင်ကြယ်သူဟူ၍ ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ ဘုရားဖူးထွက်ရာမှ စုဆောင်းထားသော ဘုရားစာအုပ်များ ၊ လက်ဝါးကပ်တိုင်များ ၊ အမှတ်တရ ပစ္စည်းများမှ လည်း အခြေခံထားသည် ။

"နောက်အပတ်တနင်္ဂနွေမှာ ရေပေါ်ဥယျာဉ်တွေဆီ လည်ကြရအောင်" ဟု ဘေရက်ခေါ်သည် ။

အိုင်ရီ စိတ်ပါလက်ပါသဘောတူသည် ။ အန်တီအဲလစ်ကမူ ဒီအသက်အရွယ်ကြီးနှင့် လှေမစီးလိုတော့ကြောင်း၊ တနင်္ဂနွေနေ့အတွက် မိမိကိုယ်ကို အလိုလိုက်ခြင်းသည် မသင့်တော် ကြောင်း စောင်းပါးရိပ်ခြည်ပြောသည် ။

"ခင်ဗျားကိုလှေကိုင်ကျွမ်းမယ်လို့ ထင်ထားတာနော်၊ အိုင်ရီ" ဟု ဘေရက်ဆိုသည် ။

"ရေလမ်းကတော့ ကျုပ်အသားကျပြီးသား"

ဘေရက်ရယ်သည် ။ "နားထောင်ကြစမ်းပါဦးဗျို့။ ဒီလူကြီး အပြောနဲ့ အလုပ်မညီလို့ ကတော့ ... ဒီလူကြီးက သူ့ကိုယ်သူစီးပွားရှာတတ်တ

ယံလို့ တောင် ပြောတာ မဟုတ်ဘူး "

ဘေရက်ဖန်တီးပေးထားသော ခပ်လျှို့လျှို့ လူပြောင်လူနောက်ဟူသော အခန်းကဏ္ဍကို အနိုင်ရီသဘောခွေသည်။ ။ အနိုင်ရီသည် သူ့အရည်အချင်းကို ထုတ်ဖော်အပြောခံရပြီဆိုပါက မယုံမရဲ ရှူသွင်းလိုက်သော နည်းလမ်းကို ကြံဖန်ထား၏။ ထို့နောက် သောက်နေသောအရည်နှင့်အတူ မျှောချလိုက်သည်။ ။ အနိုင်ရီသည် ထိုအပြောမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မတုံ့ပြန်။ ဤသို့ဖြင့် သူ၏ ဉာဏ် စွမ်းဉာဏ်စသည် ပကတိအတိုင်းရှိနေသည်။ ။ စတီဖင့်အတွက်ကမူ အနိုင်ရီသည် မျက်လုံးများကို ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားဖြင့်တလည်လည်လုပ်လိုက်တိုင်း အိပ်ခန်းထဲမှ ရှိက်ငင်ငိုသံကို ပြေးသတိရနေ သည်။ ။

တစ်ခါတလေ စတီဖင့်သည် ဧည့်ခန်းထဲ လွတ်လွတ်ကင်းကင်း နေရာမှ ထိုင်ကာ အုပ်စုကို ကြည့်နေတတ်သည်။ ။ အုပ်စု၏ အချက်အချာကျသော၊ လေမဖောသော မဒမ်အနိုင်ရီကို သူကြည့်သည်။ ။ မဒမ်အနိုင်ရီလှသလား၊ မလှဘူးလား သူ့ကိုယ်သူမေးခွန်းမထုတ်။ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သက်ရောက်မှုကြောင့် ထိုမေးခွန်းသည် ဘာမျှအရေးမပါ။

ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမည်ဆိုလျှင် မဒမ်အနိုင်ရီကို လှသည် ဟု မဆိုသာ။ မျက်နှာသည် ဣတ္ထိယသဘာဝဆန်သော်လည်း နှာခေါင်းသည် မဆိုစလောက် ကြီးနေသည်။ ။ အမျိုးသမီးများ လိုချင်သည့် အတိုင်းအတာထက် သူမ၏ ဆံပင်များ အနီအညိုရွှေရောင်များ ရောနေသည်။ ။ လူအများ လက်ခံထားသော လှပမှုဆိုသည် ထက် စရိုက်သဘာဝက အားသာသောမျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် စတီဖင့်ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ချမနေပါ။ သူက မလုပ်မနေရ တွင် တွင် စေ့ဆော်မှ လုပ်တတ်သူ တွင် တွင် စေ့ဆော်မှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတတ်သူ။

တစ်နေ့တွင် သူ့အလုပ်မှ ပြန်လာစဉ် ခြံထဲ နှင်းဆီချုံညှပ်နေသော မဒမ်အိုင်ရီကို တွေ့သည်။ ။ အချို့နှင်းဆီချုံများ သူမအရပ်ထက်ပိုမြင့်နေသည်။ ။

"မွန်စီယာ"

စတီဖင်ကို မဒမ်အိုင်ရီ ပုံမှန်နှုတ်ဆက်သည်။ ။ နှုတ်ဆက်သံသည် အေးစက်မနေ။

စတီဖင်သည် မရည်ရွယ်ဘဲ မဒမ်အိုင်ရီလက်ထဲမှ ကတ်ကြေးကို လှမ်းယူလိုက်ကာ "ညှပ်ပေးမယ်နော်" ဟု ဆိုလိုက်၍ မဒမ်အိုင်ရီသည် စတီဖင်၏ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်အပြုအမူအတွက် အံ့အားသင့်စွာပြုံးပြသည်။ ။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ စတီဖင်သည် ပွင့်ခြောက်များကို ညှပ်ချလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မ လုပ်ပြမယ်" ဟု ပြောပြောဆိုဆို မဒမ်အိုင်ရီ၏ လက်မောင်းသားက စတီဖင်ဝတ်စုံ နှင့်ပွတ်သပ်မိပြီး မဒမ်အိုင်ရီသည် သူ့လက်ထဲမှ ကတ်ကြေးကို လှမ်းယူသည်။ ။ "ဒီလိုညှပ်ရတာ။ အရိုးကိုခပ်ရွေရွေလေး ညှပ်ရတယ်။ ကြည့်"

နှင်းဆီဖြူလေး၏ ပွင့်ဖတ်ခြောက်လေးများ ကြွေလွင့်သွားသည်။ ။ မဒမ်အိုင်ရီ၏ လျှော်ဖွပ်ထားသော အဝတ်အစားရနံ့ကိုရအောင် စတီဖင်အနီးတိုးသည်။ ။ ရွှံ့ခြောက်ရောင်စကတ်၊ အနုစိတ် လက်ရာများ ပြည့်ကျပ်နေသော အနားတွန့်ဘလောက်စ်အင်္ကျီ၊ အပေါ်မှ ထပ်၍ ကြယ်သီးဖွင့်ဝတ်ထားသော ခါးပြတ်အင်္ကျီ ... သူမ၏ အပိုအလျှံပြင်ဆင်မှုများကြောင့် ဖက်ရှင်ခေတ်အမျိုးမျိုးကို စတီဖင်တွေ့မိသည် အထိ။ ဝါဂရမ်နှင့် ဘော်ရိုဒီနိုတိုက်ပွဲများ ၏ အောင်နိုင်မှုကပွဲများမှ သည် ဒုတိယ အင်ပါ

ယာညများ ထိ စတီဖင် အတွေးဖြန့်ကြက်သွားသည်။ ။

မဒမ်အိုင်ရီ၏ အရေးအကြောင်းမပေါ်၊ ငြိမ်သက်နေသော မျက်နှာသည် သူမလက်ရှိအနေ အထား၏ နောက်ကွယ်မှ လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ အတွေ့အကြုံကြွယ်ဝ၍ ရင့်ကျက်ခြင်းတို့ကို အရိပ်အမြွက် ပြနေသည်။ ။

စတီဖင်သည် အတွေးရထားကိုစက်သတ်ပြီး "အစ်မရဲ့ သမီးကို မတွေ့တာ တစ်ရက်နှစ်ရက် လောက်ရှိပြီနော်။ ဘယ်သွားနေလဲ" ဟု မေးကြည့်သည်။ ။

"လီစက်က အဖွားဆီသွားနေတာလေ။ ရီအန်နားမှာ "

"လီစက် အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရှိပြီ"

မျက်နှာလိုမျက်နှာရ သဘောမပါစေဘဲ စတီဖင်ပြောသည်။ ။ "ဒီအရွယ်သမီးတစ်ယောက်ရှိ တာ အံ့ဩစရာကြီးပဲဗျာ"

"လီစက်နဲ့ ဂရေဂေါက် ကျွန်မသားသမီးအရင်း မဟုတ်ဘူး။ ။ ကျွန်မအမျိုးသားရဲ့ ပထမဇနီး ဆုံးသွားတာ ရှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ဆုံးသွားပြီးနှစ်နှစ်အကြာမှာ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ခဲ့တာ"

"ကျွန်တော်သိသားပဲ။ ဒီအရွယ်သားသမီးရှိလောက်အောင် အစ်မ အသက်မကြီးသေးဘူး"

မဒမ်အိုင်ရီ ပြုံးသည်။ ။ သည် တစ်ကြိမ်ပိုပြီး ရှိုးတိုးရှန့်တန်ရှိသည်။ ။ နှင်းဆီပန်းခြောက်များ၊ ဆူးများကိုငုံ့ကြည့်နေသော မဒမ်အိုင်ရီ၏ မျက်နှာကို စတီဖင်ကြည့်သည်။ ။ စာရိတ္တပျက်ယောက်ျား ၏ အရိုက်အနှက်ကိုခံထားရသော မဒမ်အိုင်ရီ၏ အသားကို သူ တွေးနေသည်။ ။ အဆင်ခြင်မဲ့စွာ မဒမ်အိုင်ရီ၏ လက်ကို သူလှမ်း ဆွဲလိုက်ပြီး သူ့လက်နှ

စိဖက်စလုံးဖြင့် သူမလက်ကိုထွေးထား သည် ။

မဒမ်အနိုင်ရီသည် သူ့ဘက် ချာခနဲလှည့်လာသည် ။ မျက်နှာသွေး
ရောင်ရဲတက်လာသော မျက်လုံးများ ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်နေသည် ။

စတီဗင် စကားမဆို။ လက်ကိုသာမလွှတ်ဘဲ သက္ကလတ်ကြမ်းဂျက်
ကက်အင်္ကျီထဲ ထွေးထားသည် ။ စိတ်ကူးပေါက်သလိုလုပ်ရခြင်းအတွက်
သူကျေနပ်ပြီး ငြိမ်သက်နေသည် ။ သူမကို လည်း လူမှုရေးပြဋ္ဌာန်းချက်
အတိုင်း မတုံ့ပြန်ရန် ရဲဆေးတင်ပေးသလို မျက်လုံးထဲထည့်တည့်ကြည့်
နေသည် ။

"မွန်စီယာ၊ လက်ကိုလွှတ်ပါ" ဟု မဒမ်အနိုင်ရီဆိုကာ ရယ်ပစ်နိုင်
အောင်ကြိုးစားသည် ။

လက်ကိုပြန်ရုန်းရာတွင် မူ အင်အားသိပ်မသုံးမှန်း စတီဗင် သတိ
ထားမိသည် ။ အခြားလက် တစ်ဖက်တွင် ကတ်ကြေးကိုင်ထားသဖြင့်
ကိုယ်ဟန်မယိုင်အောင် ထိန်းထားရသည် ။

"ဟိုတစ်နေ့ညက အစ်မအခန်းထဲကနေ အသံတွေကြားရတယ်" ဟု
စတီဗင်ပြောချလိုက် သည် ။

"မွန်စီယာ ... ရှင်"

"စတီဗင်လို့ ခေါ်ပါ"

"ရပ်တန်းက ရပ်နော်။ ကျွန်မကို သိက္ခာမချပါနဲ့ "

"ကျွန်တော့်မှာ ဒီလိုစိတ်ထားမရှိပါဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိဘူး။ အ
စ်မ စိတ်အေးအောင် ပြောတာပါ"

သူ့စကားလုံးရွေးချယ်မှုက အဆန်းကြီးဖြစ်နေသည် ။ သို့သော် သူမ

လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ။

မဒမ်အိုင်ရီသည် သူ့မျက်နှာထဲ ကြည့်သည်။ ။ စောစောတုန်းက ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသည် ထက် ပိုတည်ငြိမ်နေသည်။ ။

"ကျွန်မအနေအထားကို လေးစားသင့်တယ်" ဟု ဆိုသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့"

မဒမ်အိုင်ရီပြောသည့်စကားက သူ့အတွက် အနက်ထွေပြားနေသည်။ ။ သူ့ရှေ့ဆက်တိုးရန် မသင့်သောကြောင့် မဒမ်အိုင်ရီရှေ့မှ ခွာလာခဲ့သည်။ ။

မြက်ခင်းကိုဖြတ်၍ အိမ်ဘက်ဦးတည်သွားသော ရှည်သွယ်သွယ်သဏ္ဌာန်ကို မဒမ်အိုင်ရီ ကြည့်လျက်ကျန်ရစ်သည်။ ။ နှင်းဆီပန်းတွေဆီ ပြန်လှည့်ပြီး မဒမ်အိုင်ရီ ခေါင်းတွင် တွင် ယမ်းနေမိပုံ မှာ ခံစားချက်များကို ခါထုတ် နေသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။
